

БЛАГОВІЄНИК

№ 4, 2000

Дім, який подарував
Господь.

У вашім домі хай горить свіча
І не згасає вогнище любові,
Щоб осягнути начало всіх начал
І аж до смерті вірним бути Христові.

Хай не міліють ріки сподівань
На Бога, на Його предвічну силу.
Вже незабаром праведні жнива,
Вже гострий серп в руці Святого Сина.

Світильник віри хай освітить шлях.
Щоб на крутих стежках не заблукати...
Щоб вам олива рясно зацвіла
Дорогою до батьківської хати.

Бог дасть вінець вам вічного життя
І подарує спілкування щастя,
Зорю пречисту радісних світань —
У вірі вашій по ділах воздасться.

Щоб ту свічу ви до людей несли
І не втомились ваші руки й душі,
Щоб не втрачало змісту жодне з слів,
Не полонила заздрість чи байдужість.

Любов така найбільшого сягне,
Сліпого зрячим і премудрим зробить,
Як золото, очищене вогнем,
Усім засяє у найвищій пробі.

Хай Бог благословить той день і час,
Коли на вас любов свята пролилась.
Щоб в Слові Божім і Його очах
Жили ви світло, чисто і щасливо.

Ольга ЧОРНОМАЗ

**Усім церквам ХВС України, усім людям доброї волі —
хай мир Божий примножиться!**

**Дорогі сестри, брати, всі християни. В цей час, коли
кожна хвилина наближує нас до початку нового тисячоліт-
тя, хочеться піднесено і урочисто сказати словами Святого
Письма: «До нас тепер ближче спасіння, ніж коли ми
увірували».**

**Хвилюючий момент перед нами. Ми на зламі тисячоліть
— Бог дозволив нам дожити, дочекатися цього історичного
моменту. Але всі ці дати залишились би тільки одиницями
виміру часу, якби не Господь і Спаситель Ісус Христос,
Який є Паном над Всесвітом. Істинний християнин скаже:
«Якби не милість і довготерпіння Боже, наша земля давно
б щезла з орбіти своєї, але її тримають святі руки Христа».**

**На порозі століття варто оглянутись назад: що тільки не
проходило над нашою землею! Вогонь пробудження і во-
гонь воєнних лихоліть, свобода і переслідування, врожайні
й голодні часи, злет науки і поширення місіонерської
праці на всіх континентах. Пульс планети став частішим:
відчуває вона наближення особливого моменту, «коли
земля і всі діла на ній згорять»**

і «Той, Хто має прийти, не забариться».

**Все найкраще чекає нас попереду, бо Ісусу «дана влада
на небі і на землі». Він — єдина надія всіх віруючих,
єдина основа миру, єдина підвалина життя. Ми, христия-
ни віри євангельської, з оптимізмом дивимось у нове тися-
чоліття. Цю впевненість нам дарує Господь.**

**Від щирого серця бажаємо не опускати рук своїх, не
падати духом, а зміцнитися Господом, бо Він Єдиний, на
Кого можна надіятися завжди і скрізь.**

**Поздоровляємо всіх з
Різдвом Христовим
та Новим 2001 роком!**

***Від Правління і Комітету
старший єпископ ВСЦ ХВЕП
Михайло Степанович ПАНОЧКО***

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 4,2000 (30)

жовтень-грудень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06

Факс: (03322) 783-98s

E-mail: jurnal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок

26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанку»

м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про
реєстрацію КВ № 3574 від
30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Юрій ТРОЦЬ

Віктор МОКІЙЧУК

Анна ЯРУТА

Лариса ОНИЩУК

Ольга МОРОЗОВСЬКА

Володимир ЮХИМЧУК

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

М. Михальчук. «Будете моїми свідками»	4
Ю. Вавринюк. «На скелі оцій...»	7
Т. Траск. «Ми радіємо разом з вами»	10

Людина, яка потрібна Господу.
Життя та служіння
Густава Шмідта.....12

Віжкриття музею історії п'ятидесятницьких церков України...17	
Нелегкими дорогами віри	18
В. Мартинюк. Прийдешньому 21-му	21
С.Канторович. Анархія чи порядок?	22

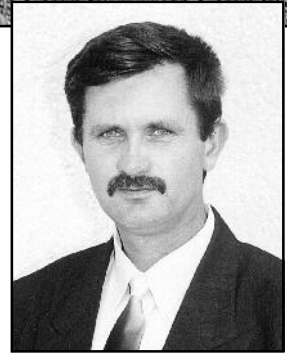
П. Черненко.
Дім, який подарував
Бог24

М. Синюк. Чому мовчав Аарон?	28
Помісна церква Уїтнеса Лі	31
Л. Шпак. Втеча з полону	34
В. Повар. Кличу тебе	36
С. Шевчук. Християнська етика	42
М. Савчук. «Вузька стежина-2000»	43
ВСЦ ХВЕ: події, хроніка, новини	45
«Привид атеїзму бродить по Європі»	48

На другій сторінці обкладинки — **колаж Віктора МОКІЙЧУКА**,
на четвертій — **фото Євгена БОЯРЧУКА**

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Ось і закінчився ювілейний двотисячний рік. Попереду — нове тисячоліття. Тисячоліття надій та казкового майбутнього. Епоха, в якій не буде хвороб та голоду, коли комп'ютери будуть керувати погодою, працювати на заводах і навіть конструювати собі подібних. Коли генії генної інженерії зможуть «виліплювати» людей «на замовлення», а дачні ділянки земель розкинутися на Марсі...

Журналісти по-різному називають XXI століття: віком комп'ютеризації, штучного інтелекту, генної інженерії, світової спільноти. Тільки мало хто помічає, як на фоні усіх цих досягнень людської думки вимальовується ще один образ нової епохи: ми стоїмо на порозі міцного становлення нової релігії (народилася вона ще в середньовіччі у часи Ренесансу). Вона ще не має конкретної назви, чітких обрисів, але з кожним роком (чи навіть місяцем) все більше і більше людей стають її прихильниками. Вона має свого бога, і цим богом є сама людина.

Повідомлення про останні досягнення науки вражаючі, ба, навіть шокуючі. Але шокуює не сам факт того чи іншого відкриття, а підхід до нього. Вчені не рахуються ні з якими нормами моралі чи пристойності. Заради досягнення якоїсь мети плюндрується совість та духовні надбання минулих віків. Повідомлення про останні розробки та наміри вчених змушують задуматися: чи не стоїмо ми на порозі нового бунту проти Бога?

В американському Дановері лікарі заради спасіння життя шестирічної дівчинки, у якій був уражений кістковий мозок, запропонували батькам нестандартний метод лікування. Вони скористалися клітинами з пуповини маленького Адама — брата дівчинки, і пересадили їх хворій дитинці. Народження хлопчика було сплановане саме для цього. З першого погляду чогось особливого у тому немає. Але є зворотній бік медалі. Справа в тому, що народився Адам так званим «методом пробірки», тобто штучно. І для того, щоб перестраховатися, лікарі у пробірках виростили 15 зародків, 14 з яких після відповідного тестування просто викинули як непотрібні. Людське життя (а отже і душа) ставиться на рівень лабораторних «відходів».

Не перестають вщухати пристрасті навколо клонування людини, тобто методу штучного її народження із заздальгідь заданими якостями.

Але найбільш блюзнірськими виглядають плани клонувати самого Ісуса Христа. Вже є гарячі голови, які хочуть тим же методом клонування вдруге народити Сина Божого, тобто взяти гени із клітин, які буцімто залишилися на знаменитій Туринській плащаниці, перенести їх у живу клітину — і в результаті отримати зародок, як на їхню думку, самого Христа...

Чим закінчатся ці «ігри в бога»? Чи не підійшло людство у своєму бунті проти Творця до небезпечної межі? Слово Боже каже з того приводу: «А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне» (Рим. 1:28).

Апостол Павло застерігає солунян (і разом з ними нас): «Хай ніхто жодним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибель, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме» (2 Сол. 2:3).

...Наступає нове тисячоліття. Усі ми надіємося, що воно буде кращим від попередніх. І не хотілося б дивитися у нього з песимізмом та тривогою. Хотілося б чути приємні побажання. На жаль, життя далеко не завжди виправдовує наші сподівання. Але ми знаємо, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). От тільки не дає спокою запитання: «А чи ми любимо Бога?» Того Бога, Який створив Всесвіт, створив людину і Який буде питати кожного з нас за наше ставлення до Нього.

Ми вступаємо у нове тисячоліття. Чи знайдеться у ньому місце для Бога?.. Бажаємо Вам, дорогі читачі, знайти серед тисячі життєвих доріг стежину до Бога. Не заблукати серед наукових та технічних досягнень сучасності, а з подякою схилитися перед Тим, Хто дав нам життя і перед Ким ми будемо давати відповідь про те, як прожили це життя.

«А всі, хто надію на Тебе складають, хай тішаться, будуть вічно співати вони, і Ти їх охорониш, і будуть радіти Тобою, хто любить Ім'я Твоє!» (Пс. 5:12).

«Будете Моїми СВІДКАМИ...»

Я хочу сьогодні поговорити про одне завдання, виконати яке Бог доручає своїм дітям, або, точніше, про одне становище, в яке Бог ставить своїх дітей. Я прочитаю декілька віршів зі Святого Писання: «Я, Іван, брат ваш і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі був на острові, що зветься Патмос, за Слово Боже, за свідчення Ісуса Христа» (Об.1:9). «І коли п'яту печатку розкрив, я побачив під жертівником душі побитих за Боже Слово і за свідчення, яке вони мали» (Об.6:9). «І змії розлітувалися на жінку, і пішов воювати з останком насіння її, що вони бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове» (Об.12:17). «І впав я до ніг, щоб вклонитись йому. А він каже мені: «Таж ні! Я співслуга твій та братів твоїх, хто має засвідчення Ісусове, — Богові вклонися!» (Об.19:10). «І бачив я престоли та тих, хто сидів на них, — і суд їм був даний, — і душі стягнуті за свідчення про Ісуса й за Слово Боже, які вклонились звірині, ані образів її, і не прийняли знамена на чола свої та на руку свою. І вони ожили, і царювали з Христом тисячу років» (Об.20:4).

Мимоволі постає питання: що ж це за люди такі, які мали в своєму житті таку протидію з боку ворога, такий напад, такі постійні атаки? Чому диявол хоче позбавитися їх?

За що Івана вислали на Патмос? Він сам говорить про це. За Слово Боже і за свідчення Ісуса. Раніше я ототожнював ці поняття: «Слово Боже» і «свідчення Ісуса», але потім зрозумів різницю між ними. Ми покликані проголошувати Слово Боже, але й разом з тим ми покликані бути свідками. Ісус Христос говорить про це: «Ви приймете силу, коли на вас зійде Дух Святий і будете Мені свідками...»

Диявол — злочинець від початку, Слово Боже так про нього говорить. Він хоче позбавитися свідків. В злочинному світі діє подібний закон: всі злочинці бояться свідків. Кожен розуміє, якщо проти нього немає свідків, то суддя нічого не зможе зробити йому, бо злочинця не можна осудити без свідків. Про це знає злочинець, про це знає й суддя. Суддя потребує свідків, злочинець хоче, щоб їх не було і старається зробити все для того, щоб позбавитися їх. Будь-якою ціною, тому що це може вартувати йому життя. Але Бог — Той Вічний Суддя, Який все зведе до того, що судитиме весь світ, що всі люди придуть на Його суд і даватимуть відповідь за свої вчинки, перед тим посилає Своїх людей, дає їм надзвичайні повноваження: по-перше, звіщати Його Слово. Часто можна зустріти братів, які пройшли тюрми. Розповідаючи про те, за що, як і чому туди потрапили, вони зазвичай відповідають, що за Слово Боже, за проповідь Євангелії. Але якось я менше зустрічав слова: «За свідчення Ісуса Христа». Напевно, тому, що це якимось чином випадало з-під уваги, і ми мало говорили про це. Але саме сьогодні я хочу більше на цьому загострити вашу увагу. Не всі, звичайно, покликані бути проповідниками, але Христос сказав, що ви приймете силу, коли на вас зійде Дух Святий і будете Мені саме свідками. Свідок — це людина, якій відома якась інформація, це очевидець тієї чи іншої події, який міг щось бачити, щось чути, міг ще відчувати. На судах, особливо серед адвокатів, можна зустріти великих ораторів, про яких говорять: «О, ця людина як скаже...» Але судді потрібні свідки. Це може бути навіть старенька бабуся, яка ледве-ледве говорить, але вона цінніша на суді, ніж сотні адвокатів, якщо вона знає якусь інформацію, якщо вона була очевидцем чогось. Тому на людських, земних судах потрібні свідки.

Не кожен з нас може гарно говорити, але

Бог кличе нас всіх без винятку бути Його свідками. Перед тим, як Ісус сказав учням про силу, яку отримують вони від Духа Святого, щоб стати свідками, «Він звелів їм, щоб вони не відлучалися від Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої». Тобто для того, щоб стати свідками, потрібно виконати важливу умову.

По-перше, почекати, хоча вони бачили і були очевидцями місіонерської праці Христа, його чудес та знамень. Але чому Христос говорить: «Ви поки зачекайте, не йдіть проповідувати, розказувати. Ви дочекайтесь чогось, без чого ви не зможете бути справжніми свідками». І вони чекали: день, другий, третій, десятий — і коли зійшов на них Дух Святий, вони стали свідками. В Бога є правило чи свій принцип, згідно з яким Він дозволяє людині бути Його свідком, точніше, з яким людина може стати свідком Бога. Якщо це правило чи цей принцип порушується, людина не може стати повноцінним Божим свідком. Звичайно, свідок часто зустрічається з ворожістю демонічних сил. Ворог — сатана — воюватиме проти нього. Але ця місія, це доручення, яке Бог дає людині, — це обов'язок кожного з нас — бути свідком. В Старому Заповіті ми часто можемо читати, як люди говорили: «Камінь цей, пам'ятник цей чи ця гора хай буде свідком». Вже сам факт того, що людям потрібно, щоб хтось підтвердив його слово, свідчить про те, що немає в людини того постійного, немає в людині тої вірності. Але Бог кличе вже не каміння, не небо, Він кличе тебе бути свідком істинності Його слів, Його справ, Його вчення. Я вважаю, що більшого завдання, мабуть, немає для християнина. Добре бути хорошим співцем, хорошим декламатором, хорошим проповідником — це все чудово, але незрівнянно важливіше бути свідком Господа нашого Ісуса Христа.

Тепер я хочу звернути увагу на те, що в кожного свідка повинне бути єднання з Духом Святим. Взагалі, я хочу сказати, що не тільки це. Перш за все обов'язково мати спілкування з Богом. Господь не починав своєї роботи до того часу, поки Він не прийняв водного хрещення. Тоді лише Він дійсно став свідком Всемогутнього Бога на землі. Він ніс Євангелію, Він проповідував, Він зціляв, але щоразу, коли Йому потрібно було говорити слово, коли потрібно було звершити якесь чудо, ми читаємо такі непомітні слова, на які мало звертається уваги, — що всю ніч Він пробув на горі. Він знаходив таке місце, де міг бути один, без учнів, без натовпу, який постійно ходив за ним, і перебував там цілу ніч. Що Ісус робив у

тих горах, що робив там у цих садах? Він молився, спілкувався з Богом. Все Його життя супроводжувалося таким спілкуванням з Небесним Батьком. І тоді, коли наставав ранок і Він виходив, і коли приносили людей, Він не говорив, що цілу ніч молився, але це було помітно. Він говорив слова, слова благодаті. І народ дивувався, які слова виходили з Його уст. Він клав руки — і хворі зцілялися, Він говорив проповіді — і щось відбувалося в серцях людей. Наведу ще один приклад: Мойсей піднявся на гору, Він спілкувався з Богом, спускався з гори — і що змінилося в Його образі? Так, його обличчя сяло, але він не знав про це. Він, звичайно, довго там був: сорок днів і сорок ночей, але коли він сходив, то люди це сяйво бачили. Отже, не обов'язково говорити: «Ось я маю спілкування з Богом, я молюся, говорю Слово». Свідок Христа хоче того чи не хоче, але його особисте спілкування з Богом обов'язково відобразиться на його обличчі. Обов'язково люди побачать твоє обличчя, почують твої слова, побачать твої вчинки і дізнаються, що ти був з Ісусом. Дізнаються, що твої ночі проведені наодинці з Господом. Не завжди розмови, але іноді навіть мовчання може щось людям сказати. Коли Захарія ввійшов у храм для кадіння, Йому явився Господь через ангела, і він вийшов звідти, і ми читаємо таке слово: «Люди зрозуміли, що видіння він бачив у храмі», люди зрозуміли, що він мав зустріч з Богом. Це саме те, чого потребуємо ми сьогодні. Якщо люди, які оточують нас, не помічають зміни в нашій поведінці, в наших словах, в нашому вигляді, то не потрібно нікого переконувати, що я християнин, що я люблю Господа. В цьому немає жодної необхідності. Християнин, який любить Бога і проводить з Ним ось такі години спілкування, він стане свідком, що з ним щось відбувається. І через це щось, через цю

зміну, хоче він того, чи ні, зацікавляється ним. Обов'язково його запитуватимуть, обов'язково підійдуть з якимись проблемами, інакше бути не може. Він стає свідком, він виконує ті справи, які Бог йому доручає. Але ти не можеш бути тим, хто був очевидцем, ти не можеш бути свідком, якщо ти нехтуєш спілкуванням з Богом.

Закінчуючи, я хочу зробити невеликий висновок зі всього сказаного. Ми часто чуємо проповіді, псалми, вірші, що ми не можемо залишатися бездіяльними, ми повинні щось робити, ми повинні в ім'я Господа трудитися тим даром, який ми отримали. Це дуже добре. Це дуже правильно, але мені хочеться звернути увагу на ту непомітну сторону твого життя, сторону, якої ніхто не знає, тільки ти і Всемогутній Бог. І тому я розумію, що я можу обманути велику кількість людей, які взагалі не знають, як я проводжу свій час, коли я один і ніхто мене не бачить. Але що з того? Мене знає і бачить Господь. І те, що я роблю, не має ніякої ціни, якщо воно робиться не під керівництвом Духа Божого, коли це не приносить того плоду чи результатів, коли б я пробував наодинці з Богом у Його присутності. Ось такого єднання з Богом я бажаю собі і кожному з вас, прагніть цього. Бажаю, щоб коли ми виходили до людей, де б ми не були: на роботі чи в церкві, в сім'ї чи у спілкуванні з сусідами, люди казали: «Цієї ночі він був з Христом. Це помітно. Очі дивляться по-іншому. Уста говорять слова благодаті. Життя яке!» Це означає — бути свідком. Диявол не любить їх, але вони перед престолом Бога, вони одержують вінки, нагороди і вони є благословенням на цій землі. Для землі сіль, світло — це свідки!

*Микола МИХАЛЬЧУК,
старший пастор Слов'янської євангельської
церкви «Суламита», м. Портланд, США*

Релігійність українців сильно перебільшена — так вважають соціологи.

Релігійність українців дуже перебільшена і носить поверховий характер. До такого висновку прийшов директор фонду «Демократичні ініціативи» Ілля Кучерів за результатами соціологічного опитування.

Так, 66 % опитуваних вважають себе віруючими, але в той же час серед них вінчаються у церкві лише 19 %, а моляться — 49 %. 15 % з тих, хто вважає себе віруючим, ніколи в житті не були на церковній службі, а майже 25 % — відвідують службу тільки один раз на рік.

Аналізуючи результати соціологічного дослідження, Ілля Кучерів приходять до висновку, що сьогодні «в Україні число віруючих, які дійсно притримуються церковних канонів і ведуть відповідний спосіб життя, не перевищує 15-20 % від загальної чисельності дорослого населення».

Благовіст-інфо

Волинь — один із центрів духовного пробудження в Україні, що відбувалося на початку ХХ століття. Це відчувається навіть сьогодні: тут найбільша кількість евангельських церков з-поміж інших регіонів нашої країни. Саме звідси розсівалися зерна Слова Божого по всій території Російської імперії,

шахт, будівельники з'їжджалися зі всієї країни. Але особливо багато їх було з Волині. І серед них чимало віруючих. 1950 рік став роком народження не лише Нововолинська, але й нововолинської церкви. Важким та непростим був цей шлях протягом півстоліття. Церква пережила і радість, і біль, і перемоги, і невдачі.

та переслідування. В більшості випадків вони полягали в тому, що віруючих не брали на роботу, а тих, що працювали, розраховували. Саме з тієї причини довелося виїхати за межі області першому пресвітеру нововолинської церкви Володимиру Гурському. У 1960 році на цю працю було вибрано Федора Артищука, а Єфима Ігна-

«На скелі оцїй побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її»

«У новому комсомольському місті, яке буде взірцем соціалістичного способу життя, не може бути ані молитовних домів, ані самих віруючих», — сказали керівники Нововолинська. Сьогодні ж тут збудовано три дома молитви і будується ще один...»

куди тільки доля не закидала поліщуків. Але не тільки в далеких краях зароджувалися церкви. Росли вони і на Волині. Як от в новому місті шахтарів — Нововолинську.

У післявоєнні роки, коли країна вставала після розрухи, на західній околиці Волині почалася розробка вугільних багатств. Це стало початком нового міста, яке росло разом із шахтами. Робітники для

Перші роки віруючі ходили на зібрання у сусідні села, де були церкви: Гряди, Порохів, збиралися по хатах або на вихідні їхали у свою рідну церкву. Але коли церква виросла до 200 членів у 1956 році, вирішили турбувати владу щодо виділення земельної ділянки для будівництва дому молитви. Відповідь була категоричною: у новому місті, яке має бути взірцем «світлого майбутнього», нового соціалістичного способу життя, не може бути не лише такого «пережитку минулого», як дім молитви, але й навіть самих віруючих. Почалися гоніння

тюка та Степана Калинюка — дияконами. У 1977 році влада пішла на поступки і дозволила добудувати до власної хати Карпа Зінчука приміщення для богослужінь. Це був перший дім молитви, і до сьогодні у ньому збираються віруючі церкви, у якій зараз несе служіння Федір Романюк.

Але найбільшим чудом Божим було будівництво дому молитви на вулиці Ломоносова. Після ревних молитов та постів був даний дозвіл на будівництво — і через сім місяців приміщення було готове для богослужінь. 8 лютого 1987 року відбулося урочисте посвячення дому

молитви. І саме у ньому 23 вересня 2000 року церква святкувала своє 50-річчя.

На цьому святі були присутні голова ВСЦХВЄ Михайло Паночко, єпископ церков ХВЄ Волині Степан Веремчук та його заступник Петро Янюк, єпископ церков ХВЄ Львівщини Роман Ляховський, його заступник Володи-

ся лише на одному моменті, який запав мені в душу.

Після закінчення богослужіння гості зібралися за святковим столом. У родинній невимушеній обстановці згадували минуле, ділилися новинами. І у цій бесіді старший пастор нововолинської церкви Олексій Редько раптом не без хвилювання «проговорився»: «А ви знаєте, брати, у мене потрійний ювілей — як шахтар, я причетний до 50-ліття нашого міста, як пастор — до ювілею церкви, крім того, в ці дні я відзначив 50 років подружнього життя...»

Це, звичайно, не могло мене не зацікавити.

І ось ми сидимо з Олексієм Мойсейовичем у братській кімнаті молитовного дому. Потрійний ювілей, про який брат згадав, лише привід

поговорити про... Про що можна говорити у такій ситуації? Відверто кажучи, я планував розпитати про його особисте, сімейне життя, про цей нелегкий шлях довжиною в півстоліття, який довелося пройти разом з дружиною. Але брат Олексій, розповідаючи про себе, був небагатослівний і щоразу повертав розмову до церкви. Бо він живе церковними турботами, його душа тут. А як же інакше, коли Бог так чудово благословляв його життя, незважаючи на труднощі, що були на шляху.

А цих труднощів вистачало. Як і в кожного, хто з того довоєнного покоління. Народився Олексій Редько у 1928 році в селі Старопорицьку Іванічівського району, що на Волині, у віруючій родині. Його дідусь на початку 20-х років покаявся, купив Біблію і за нею навчився читати. Саме він був одним із засновників п'ятидесятницької церкви у їхньому селі. Батько пізніше теж ніс служіння відповідального за невелику

групку віруючих у Старопорицьку. Під час війни батька судили, і десь у далеких таборах закінчилося його життя. Молодого 16-річного юнака Олексія забрали на роботу в Донбас. Повернувшись, працював в Іваничах на будівництві, а коли розпочалася розробка корисних копалин, приїхав у Нововолинськ.

Але вдома залишилася сім'я, мати, яким потрібно було допомагати. Як це не дивно, але часто доводилося з міста в село носити хліб, а це 40 кілометрів пішки. Вирішив одружитися.

...Коли я слухав Олексія Мойсейовича, не вірилося, що подібне могло бути. Для кожної людини, навіть для тих, хто належить до малоцивілізованих племен десь в Африці, одруження є незабутнім та хвилюючим святом. Усі намагаються в міру своїх можливостей відзначити цей день чимось таким, що з приємністю потім згадується. В житті Олексія та Ольги початок спільної дороги був далеко не безмарним. Але сьогодні можна із впевненістю сказати — благословенним Богом.

Весілля було дуже бідним. Обійшлися всього двома півниками та поросятком кілограмів на 25. Але найболючішим було те, що навіть такого бідненького весілля не можна було зробити відкрито, разом з друзями та родиною: влада переслідувала навіть за це, плюндруючи в душах людей все святе та чисте. Вінчання відбулося о 4 годині ночі: пастор Володимир Шевчук із Рикович, який звершував його, сказав, що обвинчає лише в таку пору. Відразу ж після вінчання він залишив оселю Редьків, а маленький гурток найближчих родичів сів за скромний стіл, і до ранку весілля закінчилося...

У Нововолинську молода родина теж не розкошувала. Спочатку жили в так званому «фінському доміку», де

мир Лаба, єпископ Василь Боечко, гості із США Віктор Пугач, Володимир Гаврилів. Але особливим гостем був міський голова Нововолинська Віктор Сапожніков. Особливим у тому розумінні, що віруючі добре пам'ятають часи, коли відвідини церкви представниками влади не приносили нічого, окрім штрафів, переслідувань та погроз. А в цей день Віктор Борисович прийшов сказати слова подяки віруючим за їхній вклад у духовне життя міста та практичну допомогу в благоустрої та розвитку міста.

Та найбільшим гостем, безперечно, був Ісус. Той, Хто могутньою рукою вів Свою Церкву, давав сил, коли було важко, давав пісню, коли було радісно, Хто і сьогодні спасає грішників.

Можна було б ще багато сказати про життя нововолинської церкви, повне чудес та Божих благословень. Але, як зазначає євангеліст Іван, «самому світові не вмістити» того, про що можна було б написати. Хотів би зупинити-

мешкали три сім'ї. Лише у 1956 році почали виділяти ділянки для приватного будівництва, чим скористався Олексій і потроху почав будувати власний дім. Не перелічити всього, що бачив цей будинок, але про одне тепер впевнено говорить Олексій Мойсейович: «Милість Господня не залишала мене. Тут народилися і вирости семеро дітей, тут відбувалися зібрання, звідси підносилися молитви подяки та болю».

Запитую у брата, чи пригадує якісь особливі прояви Божої милості в своєму житті. Хоч їх неможливо усі пригадати, бо Господня рука відчувалася поряд кожної хвилини, був випадок, який особливо запам'ятався Олексію.

Якось, ідучи на нічну зміну в шахту, він залишив вдома важкохворого півторарічного сина. Працюючи глибоко під землею, увесь час молився за нього Богові. «І ось зміна закінчилася, — пригадує Олексій Мойсейович, — вже була третя година ночі, коли підійшов до свого будинку. Бачу: в кімнатах у мене

світиться. Заходжу до хати: дружина у сльозах стоїть над сином. Дитинка вже посиніла, лише ледь чутно схлипує. В лікарню бігти вже ніколи, тим більше ніч. Діти усі сплять (на той час в нас було їх п'ятеро). Я вийшов в іншу кімнату, впав на підлогу і почав слізно кликати до Господа: «Боже, помилуй мене та мого сина!». І раптом я сповнився духом Святим і через мої уста Бог проговорив: «Мир Свій даю тобі, сину мій!» Я дуже зрадив і почав славити Господа. Чую, дружина у сусідній кімнаті також дякує Спасителю. Заходжу в спальню: дитинка зовсім інша, шкіра порожевіла, вільно дихає. І так спокійно проспала до ранку. А вранці діти прокинулися. Льоня, який був хворий, з ними поснідав, почав гратися, бігати. І до сьогодні він ніколи більше не хворів тією хворобою, виріс здоровий, одружився і виховує четверо дітей...»

Ми ще довго бесідували з братом Олексієм. І про його життя, і про життя громади. Згадали проблеми сучасної

церкви, за яку так переживає він як пастор. З першого погляду, у церкві все добре та гладко, є що показати і чим похвалитися. Хоча б тим, що, незважаючи на величезну еміграцію за кордон (з громади виїхало близько 90 % віруючих), церква нараховує 1000 членів, при церкві працює дім милосердя, де проживають престарілі одинокі жінки, а також щоденно харчуються малозабезпечені громадяни, церква регулярно проводить богослужіння у багатьох селах і в більшості з них вже утворені самостійні церкви. Але разом з тим, є за що переживати і за що молитися. Тому в розмові Олексій Мойсейович часто згадував про щоденні молитви, які практикуються в церкві. На них моляться не лише за конкретні потреби, про які кажуть християни, але й постійно несуться прохання за духовний стан церкви, евангелізаційну працю, за навернення грішників, за владу міста, нашого краю та держави. Можливо, саме у цьому полягає секрет благоуспішного нововолинської церкви? Церкви, яка, незважаючи на п'ятдесятилітній вік, залишається молодою.

Юрій ВАВРИНЮК,
м. Нововолинськ

23 вересня 2000 року, м. Нововолинськ.

Томас Траск: «Ми радіємо разом з вами»

На відкритті дому молитви церкви «Філадельфія» та Євангельської теологічної семінарії серед гостей був присутній суперінтендант Асамблей Божих США Томас ТРАСК. Він люб'язно погодився відповісти на запитання нашого журналу.

— Що собою представляє Асамблея Божа сьогодні, які її плани на майбутнє?

— Асамблея Божа складається з 12055 церков; 2,5 мільйони членів церкви в Америці, 35 мільйонів в усьому світі. Наша мета — досягнути 100 млн. по цілому світу до 2014 року, бо в 2014 році ми будемо святкувати сторіччя Асамблеї Божої. Ми ведемо євангелізаційну роботу, відкриваємо церкви і проводимо навчання в церквах. Це — основні напрямки, в яких ми будемо працювати в новому тисячолітті.

— Сьогодні Асамблея Божа має велику працю в Україні. Чому саме Україна?

— З багатьох причин. Одна з них — хороші стосунки з керівництвом Союзу п'ятидесятників України. Коли впав комунізм, ми побачили, що двері відчинені, побачили, що тут ми можемо співпрацювати пліч-о-пліч для єдиної мети.

— Сьогодні, в день відкриття дому молитви в Києві, які ви переживаєте почуття?

— Це, дійсно, чудо Боже. Бути тут і бачити, що Господь підняв своїх людей і діє через них, — це велика подія. Я просто дивуюся чудодійній силі Ісуса Христа, який вчинив так, що в країні, яка була проти Бога, представники влади приходять до нас і вітають нас і церкву. Ми радіємо разом з вами, це велике чудо Боже.

— Ваші побажання віруючим України.

— Я вірю, що Господь хоче послати потужне пробудження, в результаті якого мільйони прекрасних українців придуть до Господа, щоб, як «Господь забариться», через 10 років таких церков було багато по всій Україні.
Н е х а й

Господь благословить вас, ми за вас молимося. Ми стоїмо разом з вами, щоб бути вашими співробітниками, щоб пронести Божу Євангелію по цілому світу.

Пропонуємо увазі читачів уривок з інтерв'ю, яке Томас Траск дав журналісту журналу «Інрічмент».

— Чи можете ви на основі своїх багаторазових відвідин церков зробити висновок, що в деяких з них помітні сліди пробудження?

— Так, багато наших цер-

На нашій обкладинці

10-12 вересня у м. Києві відбулося відкриття християнського центру «Філадельфія». Це сучасний комплекс, куди входить дім молитви церкви «Філадельфія» та аудиторія Євангельської теологічної семінарії. А передісторія цієї події така.

Чотири роки молода церква «Філадельфія», пастором якої тоді був Віктор Прохор, проводила свої богослужіння у районній поліклініці. Увесь цей час віруючі молилися про виділення земельної ділянки для будівництва дому молитви та зверталися у відповідні державні інстанції щодо цього. 5 лютого 1997 року президент України Леонід Кучма був присутній на першому засіданні організаційного комітету з підготовки святкування 2000-ліття різдвя Христового. Микола Адамович Мельник, який тоді був старшим єпископом церков ХВЄ України, звернувся до президента з проханням про виділення земельної ділянки для церкви у Києві. Президент попросив мера Києва позитивно вирішити це питання. Було запропоновано на вибір три ділянки — вирішили, що ділянка на вулиці Голосіївській, 56 найкраще підходить не лише для будівництва дому молитви, але й духовної семінарії.

5 жовтня 1997 року відбулося закладення першого каменя, і скоро після цього почалося будівництво. Два роки велися будівельні роботи, і за цей дуже стислий термін Бог допоміг знайти відповідні кошти і завершити будівництво. Особливо відчутна допомога була з боку Асамблеї Божої, як фінансово, так і організаційно. У січні 1999 року пастором церкви став Анатолій Козачок, а в листопаді цього ж року сформована адміністративна рада семінарії, яку очолив Роберт Кулі. Ректором семінарії було обрано Френка Мартіна, який вже довгі роки несе служіння регіонального директора Асамблей Божих в СНД.

На відкритті дому молитви (10 вересня) і семінарії (12 вересня) були присутні представники Асамблей Божих, правління ВСЦХВЄ, правління Міжнародної асамблеї ХВЄ країн СНД, представники місцевої влади, народні депутати Володимир Шушкевич та Василь Омельченко, голова Державного комітету у справах релігій Віктор Бондаренко.

ков переживають віяння Святого Духа. Вони готові оплатити, вимолити ціну пробудження. Немає легких шляхів — ніколи їх не було і ніколи не буде. Якщо ми схопимось за роги жертovníка і будемо «ходатайствувати», молитись і постити, щоб почути голос Божий, Він відповість нам. В минулому Він давав Свої відповіді в наших церквах. І Він не змінився.

Немає якоїсь секретної формули, немає ніяких заклинань. Ніхто не привезе пробудження в чемодані. Кожен християнин може переживати пробудження в своїй душі. Пробудження може прийти в кожну церкву, общину, націю, якщо люди будуть прагнути ходити Божими шляхами і наслідувати Його.

— Чи вважаєте ви, що пробудження може настати у всесвітньому масштабі?

— На даний момент це можливо. Бог відвідує народи. У Нього свій час, ми не можемо самі наблизити пробудження, бо це Божа прерогатива. Однак є такі місця на землі, де християни сіяли насіння, поливали його, молились, напружено працювали, клопоталися за якусь конкретну общину чи якийсь народ. Тепер вони збирають свої плоди.

Я вірю, що прийде пробудження всесвітнього масштабу. Стосовно останнього часу Бог сказав: «Виллю від Духа Мого на всяку плоть», — і те, що сталося в День П'ятидесятниці, сколихнуло весь відомий тоді світ. Представники багатьох народів були зібрані в той день, і кожен з них почув людей, які говорили його мовою, — і це вразило всіх. Я вірю, що перед приходом Господа світ стане свідком великого духовного пробудження і великих Жнив; потім прийде Господь.

На фото: Омар Бейлер — новопризначений регіональний директор Асамблей Божих в СНД; Роберт М'якіш — перший регіональний директор Асамблей Божих в СНД; Джері Парслі — регіональний директор Асамблей Божих в Європі; Френк Мартін — колишній регіональний директор Асамблей Божих в СНД, ректор Євангельської теологічної семінарії; Томас Траск — суперінтендант Асамблей Божих США.

Місіонерські новини

У тюрмі загинув китайський віруючий

Луї Хайтонг, 19-річний китайський протестант, 16 вересня помер у тюрмі після отриманих побоїв. Про це повідомив Інформаційний центр з прав людини та демократії у Гонконзі. Хайтонг був заарештований 4 вересня у провінції Хенан у власному домі, який використовувався як домашня церква для катакомбної протестантської церкви. У тюрмі його жорстоко побили, і йому не була надана медична допомога, в результаті чого Луї помер.

За останні місяці провінція Хенан стала своєрідним центром релігійних переслідувань. Очікується, що число релігійних «чисток» буде збільшуватися, оскільки рішення про це було прийняте на щорічному з'їзді комуністичної еліти Китаю, що нещодавно закінчився. Відразу ж після з'їзду міністр громадської безпеки наказав поліції відслідковувати членів культів, сепаратистів та «релігійних екстремістів». До останніх, як повідомляє Інформаційний центр, відносяться усі ті віруючі, що не належать до офіційних китайських церков, які контролює держава. До офіційних відносяться Католицька патріотична асоціація Китаю, яка не має спілкування з папою римським, і «Три-єдина» протестантська асоціація.

«Благовіст-Інфо»

Людина, яка потрібна Господу

*Життя та діяльність
Густава Герберта Шмідта*

*Кожен день,
проведений у
гріхах, робить
серце жорстокі-
шим, кожна година
байдужості
віддаляє нас від
Бога і кожне наше
протистояння
притуплює нашу
совість настільки,
що ми вже не
можемо
сприймати
голосу Божого.*

Густав Шмідт

«Господи, якщо я ще потрібний Тобі для праці Твоєї, то підними мене», — злинуло з уст стомленого хворобою чоловіка. Цей рік був особливо складним: смерть коханої дружини, важка хвороба стомили його до краю. Часто мріями злітав у небеса, і здавалось йому, що земна мандрівка скінчилася. Та це тільки здавалося — попереду його чекало ще багато, можливо, й важчих років.

«Господи, якщо я ще потрібний...» — і в ту мить хворий відчув приплив сил, віру в те, що він потрібний Богу для виконання його праці. «Як цінно усвідомлювати, — напише він пізніше, — що ти достойний служити Богові, спасаючи душі, котрі гинуть».

Ця людина — Густав Герберт Шмідт — відомий проповідник Євангелії у Східній Європі, який у 20-40-их роках працював в Західній Україні, залишивши своєю невтомною працею помітний слід у розвитку п'ятидесятницького руху.

Народився Густав Герберт Шмідт 9 березня 1891 року в російському місті Анаполь. Його батько, Яків Шмідт, з походження німець, переїхав з Польщі в Росію і оселився в ній з дружиною Вільгельміною. Тут Густав у 1905 закінчив громадську школу. Та в 1908 році

сім'ю спіткало горе — померла мати, і Яків з дітьми повернувся назад до Польщі. Тоді ж, у лютому 1908 року, Густав прийняв Господа у своє серце і дав Йому обітницю чистого та доброго сумління. Коли ж постало питання, де продовжити освіту, Густав вибрав Бізнес-коледж у Берліні. Та в серці вже зоріла мрія стати проповідником, тому він емігрував у США і вступив у Біблійну школу в місті Рочестер, штат Нью-Йорк, де навчався з 1915 до 1918 року. Після закінчення цієї школи працював місіонером в Асамблеї Божій, але з голови не виходила думка: «Я повинен повернутися на

батьківщину, щоб проповідувати знедоленим та пригнобленим людям». В 1919 році мрії Густава здійснилися: Асамблея Божа послала його як місіонера в Польщу. Та поїхав він туди вже не один, а з дружиною Кері, норвежкою з походження, яка прийшла до Христа через служіння свого майбутнього чоловіка.

Виснажлива жертвна праця почалася в 1920 році. Польща, Прибалтика, Росія, Україна, Болгарія — це ще далеко не повний перелік місіонерсь-

ких полів, на яких працювало подружжя Шмідт. Бідність, часто нестача навіть найнеобхіднішого не стали перешкодою для служіння. Праця євангелізації була успішною, що додавало сил і бажання трудитись далі. За чотири місяці роботи Герберт охрестив близько ста

України та Білорусії. Для цього проповідник використовував зимові місяці, коли селяни були вільні від польових робіт і могли відвідувати заняття. Але зимові подорожі відбирали багато фізичних сил: холод, незручність у пересуванні; часто проведенню занять пере-

шкоджала місцева влада, яка бачила у проповідниках американських шпигунів. Їх затримували, проводили допити.

«Іноді здавалося, що коли б знати наперед про всі труднощі, які виникнуть під час поїздки, то краще було б залишатись вдома, — писав Густав Шмідт. — Але великим прагненням до Слова Божого сповнені місцеві брати та сестри. Про їхнє бажання брати участь в біблійних кусках свідчать ті труднощі, які подолали ці люди, щоб прибути до місця призначення. Один, залишивши вдома восьмеро дітей, за 4 дні пройшов пішки 140 кілометрів, другий проїхав 400 км велосипедом і 90 км залізницею, а третій, повер-

таючись додому, пройшов пішки 300 км. Люди пробиралися через болота цілими днями, щоб прибути до місця зібрання».

Майже завжди на запрошення Г. Шмідта на ці курси приїжджали брати з-за кордону: Англії, США, Швеції. Це дуже бентежило місцевих урядовців. Один з поліцейських чиновників одного разу сказав: «Тут вже йдеться не про місцевий захід, а про міжнародний конгрес!»

У 1926 році в ході однієї з

Подружжя Кері та Густав Шмідт. Вони разом служили Богові, долаючи нелегкі шляхи Європи та Америки.

людей, сотні людей приходили на зібрання, вогонь пробудження горів щодень сильніше.

Після декількох років служіння Густав відчув всезростаючу потребу в служителях і звернувся до Асамблеї Божої, щоб дала дозвіл розпочати роботу Біблійної школи. Та цю пропозицію відхилили через нестачу коштів.

Бачачи величезне прагнення людей пізнати Слово Боже, Густав Шмідт почав організувати біблійні курси в селах Польщі, Югославії, Західної

поїздок Шмідт зустрівся з С.В. Свенсоном, бізнесменом з Каліфорнії, який погодився фінансувати друковане видання «Євангельський поклик Росії». Тут публікувалися новини та потреби місіонерського служіння в Східній Європі. Наступного року він знайомиться з П.Б. Петерсоном, який раніше працював місіонером в Росії. Обоє вони вже давно у своєму серці виношували ідею створення місії з метою поширити служіння в східному регіоні Європи. Тому незадовго була організована ними Російська та Східно-Європейська місія (РСЕМ), яка до 1940 року тісно співпрацювала з Асамблеєю Божою. Влітку 1928 року Шмідт заснував Польовий центр місії в місті Данцінгу (тепер Гданськ, Польща). І саме тут в березні 1930 року з ініціативи Шмідта було відкрито Біблійну школу — перший біблійний освітній заклад в Східній Європі. «Коли почалися заняття в школі, то разом з новими надіями на нас лягли нові проблеми й турбо-

ти. Та чуючи, як зранку до ночі лунають дзвінки голоси російських учнів, і бачачи їхню щирість та завзяття в молитві, серце наше тремтіло від радості і щастя, бо не залишалося сумнівів, що Господнє благословення буде з нами», — писав Шмідт, який до 1935 року був деканом Біблійної школи. Разом з тим він був редактором журналу «Примиритель», не забував також і про біблійні курси, які проводив у різних куточках Східної Європи. Отже, роботи було немало. Дружина Густава Кері намагалася в усьому бути корисною своєму чоловікові і протягом багатьох років, не шкодуючи ні сил, ні здоров'я, допомагала йому. Десятирічна праця виснажила її, крім того, смерть прийомної дочки Герди в 1924 році надломилася її здоров'я. Та вона не хотіла навіть відпочивати, говорячи: «Ми повинні зробити щось для росіян, ми повинні, повинні... Наше місце в полі, нас Бог кличе туди». Але тіло, стомлене непосильною працею, не могло вже протистояти хворобі, яка повільно відбирала останні сили.

Настала різдвяна ніч 1929 року — остання ніч земного буття Кері Шмідт, ніч, яка назавжди закарбувалася у серці Густава. «Ніч 25 грудня в моєму житті особливо пам'ятна, — через рік писав він у статті до різдвяного номеру «Примирителя». — Минулого року Господь покликав з цього життя мою кохану дружину, щоб вона могла вічно бути з Тим, Якого так любила і до Якого своїм співом та свідченнями привела сотні душ».

Смерть дружини стала великою втраатою

для Шмідта, та й з таким обсягом робіт, який вони виконували разом, сам він не міг фізично впоратися. Служіння Густава чекали скрізь, він працював з повною віддачею. Відомі на сьогодні факти свідчать про чудову дію Святого Духа в Польщі та інших східно-європейських країнах. Крім подорожей, необхідно було працювати над кореспонденцією, писати статті та робити інші невідкладні справи.

Тому 30 квітня 1934 року він вдруге вступив у шлюб з Маргарет Нейман, що стала для брата Шмідта надійною та діяльною дружиною, яка перейняла від чоловіка частину редакційної праці.

В січні 1935 року Герберт Шмідт, підбиваючи підсумки року, що минув, з щирою вдячністю Богові сказав: «Можемо з радісним серцем повідомити, що наша місіонерська діяльність поширюється. Лише в Польщі в травні водне хрещення прийняло 767 душ. Великою подією стало хрещення у Пінську, де хрестилося 77 душ. В Галичині — 75 чоловік. Великі хрещення відбувалися під час святкування П'ятидесятниці, коли загалом хрестилося 497 душ. Це свідчить про великі благословення, які послав Господь на нашу працю».

Та після піднесення часто бувають спади, після радощів — печалі, такі вже закони земного існування, і ніхто з нас не може відповісти на те відвічне і таке банальне «чому?».

Ще з 30-их років в Росії почалося переслідування християн, а в Польщі та Німеччині нестримно зростала кількість прихильників фашизму. Під тиском нацистів в 1938 році Біблійну школу в Данцінгу закрили. А в вересні 1939 року фашистська Німеччина захопила Польщу, і Данцінг став гітлерівським. За два місяці до

Будинок у Данцінгу, в якому на 3, 4 та 5 поверхах розміщувалися Біблійні курси Східно-Європейської місії.

Густав Шмідт із президентом Східно-Європейської місії Ч.В. Свансоном.

початку війни Шмідт повернувся з Америки, і саме це стало причиною того, що влада не дозволила йому проповідувати в Польщі та в інших країнах Східної Європи. В ньому вбачали американського шпигуна. Потім нацисти заборонили діяльність п'ятидесятницьких громад, було заарештовано найбільш активних його діячів. Шмідт перебував у від'їзді, коли в кінці жовтня 1940 року гестапо увірвалося в його помешкання і конфіскувало всі матеріали та документи. Коли він повернувся з поїздки, непрохані гості знову завітали до нього, зробили обшук, відібрали все, що видалося їм підозрілим, в тому числі і Біблію. Шмідт саме вкладав своїх маленьких донечок спати, навіть не підозрюючи, що мине багато місяців, поки він зможе побачити свою дружину та дітей. В той вечір його арештували. Посадили в маленьку темну камеру. Жахливий сморід, неможливо було витримати.

В'язниця... У пам'яті пропливали 20 років невтомної

важкої праці для Господа. Різні почуття охоплювали його. Може, диявол хоче загнати у глухий кут? Спочатку він молився про звільнення, а потім прийняв все так, як від Господа, і почав свідкувати про Нього з новою силою. Але більшість з ув'язнених не хотіла приймати таку віру, а гестапівці тільки сміялися з нього. Допити були принизливими: знущання, насмішки... Звинувачували його в поширенні забороненої релігії, стверджуючи, що Німеччина не зацікавлена в її розповсюдженні.

В одній камері з Шмідтом сидів католицький священник, який подарував йому Новий Заповіт. Цей подарунок був найдорогоціннішим подарунком, що яким промінцем надії сяйнув у тем-

ному царстві зла та ненависті. Це був хліб життя, якого так прагнуло серце проповідника, бо навіть фізичний голод не міг зрівнятися з тією спрагою за Словом Божим.

Звичайно, час ув'язнення був дуже важким для Шмідта, за цей час він схуд десь на 20 кілограмів. Лише на 72 день йому дали більш-менш пристойну їжу. Та ще важчим був цей час для його дружини Маргарет. Важка невизначеність гнітила її. Вона зі скорботою в душі прагнула відшукати місце перебування чоловіка, але влада не давала жодної інформації. Та одного разу Маргарет пощастило: вона натрапила на співчутливого службовця, який допоміг їй мати побачення з чоловіком. Пізніше дружина домоглась, щоб йому щодня приносити їжу, що, можливо, і врятувало

Місіонерські новини

Незважаючи на гоніння, кількість християн в Лаосі продовжує рости

Посилений тиск влади Лаосу на християн тільки сприяє росту церков. Незважаючи на постійні арешти, котрі, як вважається, є спробою очистити країну від християнства до кінця року, кількість християн продовжує зростати. За останні три роки кількість християн зросла на 80 тисяч осіб, що рівно втричі перевищує їх кількість в 1997 році. На сьогодні відповідну освіту отримали сотні лідерів домашніх груп, а за останній рік в деяких районах християнами стали більше 3 тис. чоловік, люди приходять до Бога навіть цілими селами. Лідери церков повідомили, що влада розробила програму, за якою вона має намір закрити всі церкви протягом декількох місяців.

Хоча Конституція Лаосу гарантує свободу віросповідання, євангельських християн змушують підписувати заяви, в яких вони відрікаються від «іноземної релігії» і визнають «благодать» комуністичного режиму. Тих, котрі відмовляються це зробити, переслідують. Багатьох християн посадили в тюрми, багатьох закували в дерев'яні колодки. За словами одного з християнських лідерів Лаосу, місцеве населення вважає, що в християнстві «щось є, якщо влада так вперто протистоїть цьому. І, можливо, це — істина. Ми бачимо, як люди у гоніннях стають сильнішими духовно. І, випробувана вогнем, їх віра стає сильнішою».

життя Густава.

Після шести з половиною місяців перебування під слідством було винесено вирок. За проповідь Євангелії та участь у п'ятидесятницькому русі його було засуджено на півроку позбавлення волі, а оскільки він пересидів вже 14 днів, його відпустили. Однак ситуація була складною: проповідувати заборонили. Залишився один вихід — назад в Америку, та влада не давала дозволу на виїзд. Існувала загроза потрапити в концтабір, тому Шмідт почав шукати можливості для того, щоб виїхати в нейтральну Швецію. У січні 1943 року в нього склалася нагода нелегально перебраться в Стокгольм.

Прощання було важким. Чи знав він, що не побачить більше своєї дорогої дружини?

Коли він прибув у Швецію, його радо прийняв пастор Леві Петрус. Але й тут не обійшлося без проблем. Місцева влада підозрювала, що він є німецьким шпигуном. Знову допити, звинувачення. Американці також втратили свою довіру до нього, головною підставою для цього стало те, що перед самою війною він повернувся в Німеччину. Зрештою, по-

вністю виснажений, він заявить: «Я вже не можу грати ролі шпигуна, як корова не може грати ролі благородної дами». Тоді його залишили в спокої.

Оскільки Шмідт потрапив у країну нелегально, то він отримав статус «біженця», а отже не мав права займатися проповіданням, але після довгих домагань йому дозволили говорити на служіннях при наявності перекладача. Невгамовна натура Густава та його невичерпна енергія потребували чогось більшого, аніж невеличкі промови у зібраннях. Тому він сідає за друкарську машинку і пише першу книгу «Пісні серед ночі», в якій розповідає про переживання в ув'язненні. Потім світ побачили такі книги, як «Бог у моєму житті», «Вірність до смерті», «Бог відкриває дороги».

Та все ж почуття самотності не давало йому спокою. Шмідту приносило страждання те, що він обідає за добре накритим столом, а його сім'я в той час голодує. Він постійно відсилав додому продовольчі товари, і згодом прийшло радісне повідомлення від Маргарет, що посилку отримали, дівчатка здорові. Ще з більшим старанням Герберт почав шукати

можливості для виїзду сім'ї з Данцінгу, однак офіційні німецькі представники постійно відхиляли його прохання.

Зв'язок з сім'єю знову перервався. Невідомість підривала його здоров'я. На Різдво 1943 схопило серце, думав, що помере, але залишився живим. Господь знав, що він ще буде таким потрібним своїм маленьким донечкам. 30 квітня він дізнався, що його дружина хвора і їй зробили переливання крові. «Лише кількасот кілометрів розділяє мене з хворою дружиною, — думалося не раз, — а я не можу нічим допомогти!»

10 травня 1944 він одержав листа від свого друга, який повідомив, що Маргарет відійшла у кращий світ, а діти — з бабусею Елізою Нейман. Ось і Маргарет пішла від нього! Як 15 років тому Кері! Чи багато горя та нещастя має ще статися? Хіба ніч не має кінця?

Тривогам не було меж, його донечки потребують допомоги, а він нічого зробити не може. На двох дівчаток ще чекало багато поневірянь та страждань, війна залишила багато жаклих ран у дитячих душах. Рут було 9, а Карін — 4 роки, коли померла Маргарет,

Крест в поле

По пути в Чолницу мы встречали и тут и там следы последней мировой войны. Вот одинокий деревянный крест, водруженный в середине обширного, обрамленного комьями зем-

ли пространства. Здесь закончились многочисленные трагедии войны. Это место упокоения молодых и когда-то полных надежд и ожиданий жизней, по которым, может быть, еще и теперь матери проливают свои последние слезы.

Взывает ли этот крест к небу, или это только знак разыгравшейся трагедии, поставленный странниками земли? Есть много крестов, которые не указывают на небо, а являются лишь выражением отчаяния.

Величайшая трагедия не в том, что здесь, на этом месте, многие сложили свои юные головы, а в том, что сердца их при жизни были исполнены ложными надеждами окружающего их мрака.

За это дадут ответ не только властелины войны, но и те слепые вожатые слепцов, которые сами не позаботились отыскать дорогу жизни и тем самым ввергли в вечный мрак тех, кто был поручен их духовному попечению.

Г. Шмидт, журнал «Примиритель», № 3, 1929 р.

а Герберту вдалося розшукати їх аж після війни, і з допомогою американського президента та Шведського Червоного хреста забрати дітей у Швецію. Це сталося 10 травня 1946 року, а вже через місяць вони вирушили до Америки. Стоячи на причалі, вони зі сльозами радості та суму молилися і славили Бога. Нарешті починався новий день!

Новою батьківщиною для них стала Каліфорнія. Як людині з багатою душею, сильним інтелектом та гарячими почуттями, йому було важко призвичаїтись до нових умов. Здавалося, що він не може бути корисним у праці. Та він не здавався. Багато років вів програму німецького радіо в Каліфорнії, що принесло благословення багатьом людям. Він повністю захопився цією працею, все частіше почали запрошувати його брати участь в зібраннях, де він ділився з молодими братами своїм досвідом.

Але фізично Густав почував себе не дуже добре. Влітку 1957 його відвідав колишній учень з Данцінгу, він запросив свого наставника відвідати Німеччину. Хоча брат Шмідт відчував себе не надто здоровим, він охоче прийняв запрошення, бо відчуття Божого благословення супроводжувало його в підготовці до цієї мандрівки. Густав писав у своєму щоденнику: «Для поїздки в мене не було жодного долара. Як ніколи раніше, всі потреби задовольняв Господь. Я міг розпочати подорож. Та ще одне. Для мене було загадкою, чому Боже провидіння сприяло мені. Чи ж мої сили вже не використані... Однак, хай відкриється, чому я тут».

Зиму 1957-58 років Шмідт провів, подорожуючи Німеччиною. Хвилюючими були зустрічі з друзями. «Мое життя повністю належало слов'янам, німцям та іншим народам Європи. Знову отримав можливість побачити багатьох дітей Божих... і служити їм. 19 лютого 1958 року виповнилося 59 років моєї праці для Господа», — писав Густав.

Подорож була напруженою, проповідник відчував приплив сил. План подорожі по Німеччині було виконано. Великим благословенням для християн стали чудові проповіді Шмідта, біблійні заняття, проведені ним. Він залишився в пам'яті віруючих також як талановитий письменник, прекрасний поет і композитор, автор чудових християнських пісень...

Востаннє він брав участь у конфе-

ренції в Хальберзі, яка відбулася на Пасху 1958 року. Згодом йому стало гірше. Теплий прийом та догляд в останні дні свого життя він отримав в родині Тайця Шаля, і 19 травня 1958 року Господь забрав Свого слугу у Свої небесні оселі. Перестало битися сповнене любов'ю гаряче серце, збулася заповітна мрія життя, виконалося останнє бажання людини, відданої Богові: «Мое останнє бажання і вічне щастя, — говорив Шмідт, — іти головною вулицею Нового Єрусалиму, щоб принести своє поклоніння та відданість Царю, Який перетерпів і помер за вас і за мене, — хай прославиться ім'я Його навіки-віків!»

Підготувала: Ольга Морозовська

Відкриття музею історії п'ятидесятницьких церков України

З вересня 2000 року в Центральній церкві міста Одеси відкрився Музей історії церков ХВЕП України. У його створенні брали участь єпископ церков ХВЕП Одеської області П.В. Сердиченко, пастор В.І. Франчук — автор книги «Просила Россия дождя у Господа», а також Л.П.Горецький, який є директором музею.

Мета його створення та діяльності — зберегти архівні матеріали про зародження п'ятидесятницького руху, про діяльність церков ХВЕП з початку його виникнення і аж до сьогодні. Експозиція музею містить відомості про життя та діяльність І.Ю. Воронаєва, про зародження п'ятидесятницького руху в Одесі, Одеській області та в Україні в цілому, про репресії 30-их років, відомості про створення Союзу ХВЕП, а також про роботу Союзу в 90-их роках. В музеї зберігаються фотографії, копії документів що стосуються п'ятидесятницького руху в Україні, старі видання духовної літератури (Біблії, збірники псалмів, журнали), копії оригіналів кримінальних справ з КГБ над засновниками Союзу ХВЕП.

На відкритті музею були присутні голова комітету у справах релігій В.Д. Бондаренко, народний депутат України В.Г. Бабич, старший єпископ Молдови В.Павловський, старший єпископ Латвії І.І. Куліс, відповідальний за роботу недільних шкіл при Союзі ХВЕП Росії В.К. Шаріков, гість з Фінляндії — віце-президент місії «Mission Possible» Ігнат Іванов, представники обласної та районної адміністрації, єпископи церков ХВЕ з різних областей України, а також гості з інших церков міста Одеси, Одеської та інших областей України.

Нелеткими дорогами

ЖИВУТЬ

Вірни

— Брате Віталію, звідкіля ви родом?

— Я народився 3 червня 1940 року (якраз на Зелені свята) в селі Осниках Ланівцького р-ну, що на Тернопільщині. Нас у сім'ї було шістнадцятеро дітей, я наймолодший. На жаль, восьмеро дітей померло ще до війни...

— Я читав в журналі «Євангельський голос» (№ 2, 1998) невеличку замітку про ваших батьків, розкажіть про них докладніше. Як вони увірували?

— Мої батьки Ілько й Катерина увірували в живого Бога приблизно в 1924 році. Вони були першими віруючими в селі. Спочатку увірувала мама, а потім — тато. Батьки мені про це докладно розповідали. Ось як це було.

Щоб змолоти зерно, їздили до спільного млина, який слу-

Віталій СІВЧУК — один із служителів церкви ХВЄ міста Львова. Наш кореспондент Геннадій АНДРОСОВ мав з ним цікаву розмову, яка, думаємо, буде корисною нашим читачам.

гував жителям навколишніх сіл. Там дізнавалися про селянські новини. Одного разу мама почула, що в сусідньому селі з'явилася «нова штундистська віра», їй стало цікаво — що ж воно таке? До того вона регулярно відвідувала православну церкву, співала в хорі. І от вона, за 6 км, пішла на «розвідку». Впевнений, що то Дух Святий спонукав її піти! Знайшла хату нових віруючих, зайшла до хати, запитала, як у них відбуваються служіння. «Почекайте, зараз побачите». Вони для неї зробили зібрання! Через пару хвилин прийшло ще декілька людей. І от вони вже співа-

ють, читають Євангелію. Мама слухала й думала: «Добре читають і співають! Аж за душу бере! А може в них інакша Євангелія?! Хоч у мене є своя, але я в них позичу, а вдома перевірю». Так і зробила. Дали їй Євангелію, яку обіцяла повернути.

Вдома тато читав домашню Біблію, а мама — позичену, порівнювала. Євангелії були повністю однаковими! І хоч вдома було багато роботи, мама почала знову й знову відкривати Святе Письмо. У неї з'явилася справжня спра-

га Слова Божого! Але ж треба повернути Євангелію? «Нехай Ілько несе!» — вирішила мама.

Тато взяв із собою для хобі товариша і в неділю пішов. Він ще не дійшов до хати, де відбувалося зібрання, як почув спів. Зупинився, довго слухав, а потім сказав своєму супутнику: «Ти як хочеш, а я тут залишаюсь». Мій батько ще не переступив порогу того зібрання, лише спів почув, а вже твердо вирішив, що його місце там. Дух Святий задалегідь приготував його серце до такого чудового моменту. Слава Богу!

— **Як проходили перші зібрання в селі ваших батьків?**

— Перші зібрання робили вдвох у власній хаті. Читали вголос Євангелію, співали псалми, яких спочатку знали лише два, російською мовою. Перший — «Розкажу я всім живущим, як Христос мій пострадал» і другий — «Горько плакав великий могутий Христос». Місцевий священик одразу об'явив, що то ересь. Люди приходили подивитися на ту «ересь». А батьки вдвох молилися, щоб Бог ще двох привів, крім них. Господь дав відповідь. Стало четверо. «Боже, дай ще четверо!» Стало восьмеро. І так стало 80 чоловік. Було справжнє пробудження в селі. Потім мені батько казав: «Ну чому ми перестали молитися, щоб Бог ще 80 приєднав?» Здебільшого у церкву приходили вбогі люди. Тоді батько почав молитися: «Господи, на нас нарікають, кажуть, що ми голодранці. Боже, нехай би хто з багатших увірував». Так і сталося, увірував найбагатший чоловік в селі. Слава Богу!

Слід зауважити, що на той час село Осники було під Польщею, якраз на кордоні з Радянським Союзом. У селі був прикордонний режим, тому воно було ізольоване для євангелістів, що подорожували. Так, відомого проповідника

Григорія Горошка, коли він мав намір відвідати Осники, не впустили. Але Бог особисто навчав церкву. До речі, мій батько трохи пізніше навчався у Гданську на біблійних курсах, де суперінтендантом був І. Шмідт. Так от про хрещення Святим Духом із ознакою інших мов Бог відкрив батьку особисто. Якось вони молилися в зібранні, і батько звернув увагу на молитву Юрка Полянка. «Це його уста не встигають за натхненною горливою молитвою серця», — так міркував тато. Але потім зрозумів, що це не так. Почав досліджувати Євангелію, прочитав Дії апостолів, 2 розділ. Ось воно що! У сусідньому селі Юсківцях також була євангельська церква, там пресвітером був Яків Волошин. Він допоміг батьку утвердитися у вірі щодо хрещення Духом з ознакою інших мов.

— **Чи були в церкві оздоровлення, видіння?**

— Так. Бог дуже часто оздоровлював. Були й пророцтва. Перед війною Бог відкрив, що скоро меч пройде по домах. Одного разу матері було видіння, що наша хата горить. Через два дні так і сталося: півсела згоріло — хтось небачно висипав попіл.

Згадав, як увірувала одна сліпа дівчина Ганка. Тоді тяжко захворіла батьківська корова, лежить і не встає. Та тож годувальниця помирає! Пішов батько зажурений на зібрання, яке було в іншій хаті, молитися за корову. А Бог промовив через його ж уста, що корова вже здорова. Ганка то почула, підхопилася і скоріше до батькового хліва. Корова стоїть і жуйку жує. Вона назад, вже батьки йшли із зібрання, а Ганка по вулиці біжить та кричить: «Ілько, корова здорова!»

— **Як я зрозумів, представники державної церкви вороже ставилися до ваших батьків. Чи траплялося вашим батькам виконати за-**

повідь Христа: «Хто вдарить тебе в праву щоку, оберни до нього й другу»?

— Не лише вороже ставилися, але й підбурювали односельців на те, щоб заподіяти віруючим шкоду. І тільки Божою любов'ю до ворогів на ділі робила в їхніх серцях переміну. Пригадую такий випадок. Мати наварила вареників, налаштувалися їсти, аж раптом якийсь шум надворі. Батько вийшов подивитися. Що за okazія? Сніпки з житньої соломи, якими була вкрита хата, лежать на подвір'ї. У цім їм допомогли двоє кремезних чоловіків, які, осідлавши стріху, завзято продовжували розпочату роботу.

Що ж робити, то ж біду чинять? Подумавши деякий час, батько гукнув до них: «Доброді, ви вже, певно, потомилися, перепочиньте! Моя Катерина вареників наварила, йдіть — поїжте, а потім закінчите». Після хвилини вагання, вони злізли, зайшли до хати, поїли, а потім вкрили хату так, як було спочатку. А, може, й краще.

— **Розкажіть про передвоєнні роки й про те, як ваша родина зустріла Другу світову війну.**

— Як я вже згадував, за декілька років до війни згоріла хата моїх батьків. Із великими труднощами побудували другу.

На той час багато селян виїжджало в Аргентину, Парагвай. Один чоловік із Юсківця також виїхав. Мої батьки купили в нього хату, а свою продали. Стали жити на Буйгорах — так називався Юсківецький хутір. То був 1937 рік. Батьків друг Пантелеймон Блажейчук виїхав в Південну Америку і для батькової сім'ї там купив 10 га землі. Мої батьки також зібралася виїжджати в Парагвай. Продали хату, майно, за отримані гроші купили квитки. Але Божі плани були інакші. Мій брат ненароком розсік брову, нас затримали —

доки брова заживе. Аж тут спалахнула Друга світова війна. Пропали квитки, грошей нема і хати нема. Бог дав силу те пережити. Моїх батьків прийняв в комірне (на квартиру) Петро Ратушко. Ото там, в комірному, народився я.

Мій батько в Юсківцях був пресвітером.

При німецькій окупації ми могли збиратися, німці віруючих не чіпали. А от після війни було тяжко. Вдень переслідували більшовики, а вночі — бандерівці. Останні вважали, що ми роз'єднуємо українську націю, на їхню думку, треба, щоб одна православна церква була. На мого батька бандерівці робили неодноразово замах, але Бог його зберіг.

— Брате, відомо, що віра в Бога не передається спадково. Розкажіть про ваші перші кроки до Бога.

— Я рано навчився читати, ще до школи. Рано прочитав Біблію. Любив читати. Прочитав, мабуть, усі бібліотечні книжки. У моїй голові утворилася «каша», бо я читав все підряд. Мені було років 13. Став роздумувати, зрозумів, що чиню неправильно. Виникла думка, що такого грішника, як я, нема на землі. Чи простить мені Бог? Он сусідський хлопчина не

знає стільки про Бога, як я, — йому Бог одразу простить, коли він покається. А я, син проповідника, знав і робив?! Навіщо я на світ народився?.. Але Бог вказав не лише на мою гріховність, Він вказав на вихід з глухого кута.

Я дуже любив християнські пісні. Одного разу пас корову й співав: «Кровью омой меня, стану я снега белей». Через ту пісню у моїй свідомості розвиднілося, я пережив велике сердечне розчулення. На той час у нашому селі влада церкву закрила, треба було йти в село Якимівці. Ще йдучи по полі, почув пісню «О, Сын Божий, Примиритель». Моє серце наповнилося якимось блаженством, воно розширилося. Мені тоді ще 14 років не було.

— Як ви отримали хрещення Духом Святим?

— Тоді я ще не мав сміливості просити Бога про хрещення Духом; думав: хоча б гріхи простив. На той час християнська молодь часто збиралась для спілкування. Одного разу всі разом вийшли аж у поле, прощалися. Стали в коло, молилися. Я наймолодший, тримав велосипед збоку. Думав, мені хоча б голову втиснути в гурт. Аж раптом побачив видіння, що Христос у ризах між нами. Раніше я не мав відваги, а тут кинув велосипед, підняв руки вгору, почав славословити Бога. Тоді я відчув, як з моєї душі спав гріховний тягар, я пережив нову радість, оновлення. В тій долині я пережив хрещення Духом Святим.

— У 14-річному віці ви переїхали до Львова. Розкажіть про ваше життя там.

— Спочатку переїхали мої брати й сестри, а потім і я, в 1954 році. Батьки залишилися в селі.

У Львові я вступив на на-

вчання в будівельний технікум. Змушували вступати в комсомол, але я комсомольцем не був. Намагалися мене перевиховати. Одного разу мені спеціально доручили підготувати лекцію на антирелігійну тему. Одряду я відмовився, але потім вирішив спробувати. Бог дав мудрості сказати не лекцію, а проповідь про те, в чім різниця між живою вірою і марновірством.

Коли я був на четвертому курсі, мені запропонували добровільно піти з технікуму. Я за тим не жалію. Саме тоді в пресі з'явилася критична стаття про студентів-віруючих. Нас охарактеризували як «изуверскую секту». Це підштовхнуло керівництво навчальних закладів до рішучих дій. Тоді багато віруючих змушені були залишити навчання.

Потім я працював столяром, слюсарем-інструментальником. У 1968 році одружився з віруючою дівчиною Галею, з якою разом трудився на ниві Божій. У нас народилося троє дітей, два сини й донька. Слава Богу, всі вони полюбили Ісуса.

Двадцять років я чекав чергу на отримання квартири. Тривалий час був першим у двох чергах — загальній та пільговій. Але мене обминали, тому що я віруючий. Тоді я взяв відпустку, зібрав документи й поїхав у Київ, до Щербинського. Їхав і молився: «Господи, прошу одне, щоб Твій мир був у моєму серці». Диявол весь час намагався порушити мій спокій, але Бог був зі мною, і я в повному мирі дочекався черги на прийом до високопоставленого чиновника. Зайшов у кабінет, подивився: мовби не чоловік сидить, а сокира — таке обличчя суворе й неприступне. Він сказав як відрубав: «Квартирным вопросом ЦК партии не занимается...» А я дивлюся на нього й молюся в душі: «Господи, це серце Ти можеш перемінити». І в ту мить я побачив, мовби тінь промайну-

ла й стала над ним. Враз його лице змінилося. І кінець його речення був такий: «Но ваш вопрос мы решим». Ще я не доїхав до Львова, як мені квартиру дали. Слава Богу!

— В роки атеїзму в Україні була заборона на друк, розповсюдження християнської літератури. Як це питання вирішувалося у Львові?

— Із західної Європи до нас переправляли Біблії, Євангелії найрізноманітнішими шляхами: в залізничних локомотивах, по гірських річках, по схилах гір. Були відпрацьовані маршрути, налагоджені зв'язки. Я безпосередньо займався доставкою літератури. Був величезний ризик, але Бог забирав страх перед патрулями. Слава Йому! Жодного разу мене не спіймали.

Але спочатку в мене своєї Біблії не було. Просив у Бога, щоб дав. Якось довідався, що мовби у Житомирській церкві можна купити. А тут одна сестра якраз туди їхала. Я просив її купити. Ми помолилися за це гаряче. Але вона там Біблії не знайшла. Трохи зажурилася, їй так хотілося мені, юнакові, подарувати радість. Повернувшись у Львів, одразу пішла на роботу. Вона працювала лікарем. Аж раптом до неї на прийом зайшов залізничник, зачинив щільно двері й пошепки запитав: «Чи не потрібна вам Біблія?» — «Ой, потрібна!» Так я отримав свою першу Біблію.

— Я думаю, ви ще багато могли б розповісти корисного нашим читачам, як і кожний християнин, що прожив життя для Бога. Скажіть наостанку декілька, якщо так можна висловитися, головних слів.

— В житті кожного християнина бувають важкі моменти, коли лукавий намагається заподіяти шкоду. Був такий період і в мене. Я навіть не міг молитися, переживав душевну муку. Одного разу, вже вкотре стоячи на колінах перед Богом, я мовчав. Розумів, що мав би бути кращим, але не бачив себе таким. Коли вичерпалися всі мої сили, я став перед Богом таким, як є, з усіма вадами. І тут переді мною, як блискавка, промайнули слова: «Вони обмили одяг свій і вибілили його в крові Агнця» (Об. 7:14). Я зрозумів, що всі ті, хто на небесах, вони там лише завдяки Крові Ісуса Христа. Ніхто через свої заслуги туди не ввійшов і не ввійде! Після цього я оновився.

На закінчення хотів би сказати всім тим, хто ще не пізнав Бога: «Скуштуйте і побачте, який добрий Господь!»

Прийдешньому 21-ому

*Вік двадцять перший —
гордий і тривожний.*

*Вік двадцять перший —
впертий і безбожний.*

*Ввібрав у себе сяйво і сваволю
І океани болю.*

*Бундючно правду Господа відкинув
І гордовито топчеться по ній.
Злом дихає, мов триголовий змії,
На світ і на людину.*

*Лютує, наче виринув з безодні,
До слави рветься, до її корон.
І що йому мораль, і що йому закон
Й усі слова Господні?*

*Він сам собі мораль і бог верховний.
Лиш золота і влади дика хіть
Керує ним, і що вона звелить —
Він безвідмовний.*

*Вогонь реклам і непокора владі...
Сліпучий штучний блиск приворожив —
І бачить світ у ньому диво з див
Усупереч всій правді.*

*Та як йому болять!..
О віче двадцять перший,
Бунтуєш проти неба ти не перший.
Господь зупинить твій свавільний бунт
За декілька секунд.*

*Розкрає блискавка надземні небеса —
Згорить твоя і гордість, і краса,
А Він ногою стане переможно,
На все, чим ти гордився так безбожно.*

*О, як тобі болять,
мій віче двадцять перший.
Останнім ти уславився не перший.
В тобі сльоза надії не висихає
На небо мирне, чисте і безкрає.
Вона волає на усі світи.
— Мій Господи, прийди!*

Василь МАРТИНЮК

Чому я вирішив написати в газету з приводу жіночого пастирського служіння? Не для того, щоб боротися з цим явищем. Одного разу з'явившись, «жінки-пастори» вже не зійдуть зі сцени, і наївно було б думати, що своїм листом я зупиню цей процес. Мене підштовхнула одна фраза із редакційного виступу, яка яскраво окреслила пристрасть самої редакції. Ось вона: «Жінка-лідер, жінка-пастор ще далеко не скрізь сприймається як однозначно позитивне явище. Більше того, несучи служіння, вона нерідко відчуває відвертий опір і незрозуміння з боку братів і сестер, переконаних у тому, що місце жінки в церкві обмежене в кращому разі хором».

Іншими словами, треба це розуміти так: «Ось, мовляв, чоловіки можуть співати в хорі і пасторами бути (а більше ніяких способів послужити Богу немає?), а жінок обділили, причому рівно в два рази, залишивши їм тільки хор».

Подивився навколо себе і побачив, що чоловіки не всі співають в хорі або служать пасторами. Є «оригінали», які знаходять собі інші способи послужити Спасителю. Поле цих служінь необмежене: благодійність, робота з дітьми (в недільній школі, з безпритульними, з підлітками), лікарні, тюрми, просто допомога ста-

рим і самотнім. Хіба все перерахуєш? Безконечне поле Боже, якому не видно ні кінця ні краю, обробляється мало й неохоче, тому що від чоловіків, від жінок вимагає не дуже поширених в сучасному суспільстві, і що особливо сумно — в сучасній Церкві, якостей.

з'єдналися під однією рубрикою. Це відображення стану Церкви, де мало хто хоче дійсно служити. В цьому стані в лідери неминуче прориваються не ті, чиє життя стало прикладом і натхненням для інших, а люди, які мають енергію, організаторські здібності, рішучий характер і прагнення влади.

Ви помітили, що показником духовності і Божого натхнення став успіх (я не маю на увазі успіх матеріальний, хоча є й такі «тлумачі»), а успіх в діяльності — місіонерській, церковній, організаційній, проповідницькій, будь-якій. Бачте, кажуть ці люди, що хоч нас і критикують за відсутність смирення, я на правильному шляху, і Бог мене благословив. Дивіться, яка велика у мене церква, які захоплюючі мої проповіді і т.д. і т.і. Що ж робити бідному Іллі, через проповідь якого

Анархія чи порядок?

Лист, який ми пропонуємо читачам, це відповідь на статтю, надруковану у газеті «Мирт» і присвячену темі жіночого пастирського служіння. Але, як нам здається, він виходить за межі цієї теми, торкаючись інших болючих для сучасної церкви проблем.

Терпіння, лагідність, любов, смирення, вірність і самопожертва стають не просто долею небагатих, але й, здається, навіть просто непопулярні. Християн, особливо протестантів, не можна дорікнути в тому, що вони не проповідують Євангелію. Однак це робиться більше язиком, а не життям.

І прийшла мені в голову сумна думка: нездатність бачити такі славні способи служити Христу і поява жінок-пасторів не випадково

ніхто не навернувся, хоча він пророкував стільки років? Мабуть, не духовний був брат, не мав помазання від Бога.

Чи ж все-таки, незважаючи на «успіх» чи «невдачу», духовність проявляється плодами Духа, серед яких немає слова «успіх», зате є любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, поміркованість? Невже сучасна Церква дійсно вважає, що людину, яка не здатна прийняти церковний порядок і змиритися, треба рукопокладати на па-

сторське служіння, бо вона дуже обдарована? Як же бути, коли жінки, незгідні з церковною дисципліною, стають пасторами?

Нас намагаються переконати, що становище жінки в суспільстві визначено не Богом, а чоловічим шовінізмом, який знайшов своє відображення в Біблії. А що нам відповідять ці мислителі на питання: чому всі автори Біблії — чоловіки, пророки — від Ісаї до Малахії — чоловіки, священники і левити — тільки чоловіки і серед дванадцяти апостолів не було жодної жінки? Яку роль в цьому відіграв патріархальний світогляд, який оголошено застарілим і шкідливим? Хіба Бог не вирішував, через кого Він хоче дати нам Біблію, чи не Він кликав пророків, і не Він установлював священницьке та левитське служіння, і чи не Сам Господь Ісус вибрав дванадцятьох? Чи не зробимо ми висновок, що Бог — чоловік, ще й притримується застарілих і шкідливих шовіністичних поглядів?

Я глибоко переконаний, що наш Бог — Бог улаштування, ладу і миру. В тому, як він влаштував життя на землі, всьому було відведене своє місце. І поки творіння було пронизане благодаттю Святого Духа — воно було абсолютно гармонічне. Ще до гріхопадіння Єва була створена як помічниця, а не навпаки. Більше того, вона була створена для Адама, а не Адам для неї. Про це говорить і апостол Павло. Цей світ не був призначений для «демократії» і «рівності статей». Сама наявність Бога заперечує це, тому що Бог не президент, якого обирають, а Цар. І ангели не рівні славою. І наш світ такий же. Людина повинна була панувати над рештою творіння, над дитиною — батьки, над жінкою — чоловік, над чоловіком — Бог, Який Владика над усіма.

Боже правління благо, тому

що Бог не шукає нічого для Себе, і творіння нічого не може дати Творцю, але постійно і милостиво турбується про Своє творіння. Людина, допоки була образом Божим, не шукала свого (оскільки про неї турбувався Бог), а служила творінню більш меншому: людина служила всім живим істотам, чоловік жінці, батьки дітям. Саме цього навчає Господь Ісус, говорячи, що більший повинен бути всім слугою.

А потім з'явився гріх, який прийшов, між іншим, через незадоволення відсутністю демократії. Людина, заохочена сатаною, захотіла вийти із підвладного стану. І першою в цьому бунті була жінка. Грішна людина завжди прагне вийти з-під влади, причому найчастіше, щоб самому володарювати. Переважною причиною цього стало те, що людина стала правити з насиллям і жорстокістю тваринним світом, підданими, дітьми, чоловіки жінками. Це і той стан, про який в редакційній статті сказано як про патріархальний гніт. Гріхозна людина все ставить на службу собі. Роблячись релігійними, чоловіки з задоволенням читають про свою владу над жінками, розуміючи це не як відповідальність, турботу, любов, служіння і вірність, але як можливість все це отримати для себе, пригнічуючи жінок. Вихід, який запропонували гуманісти, — повна рівність статей. І, якщо вірити тій же редакційній публікації, довели наше суспільство до повного скасування статей.

Церква всередині себе повинна керуватися не своїми думками, а тим більше гуманістичними ідеями, а Божим порядком. Бог вказує нам на рішення проблем в покаванні і народженні згори, у поверненні до образу Божого. Ті, хто бажає змінювати порядок, який встановив Сам Бог, не розуміють, що роблять, тому що ще ні одна революція не

принесла в цей світ реальної рівності і щастя.

Ми живемо в «захоплюючий» час, коли основи Божого порядку, носієм яких в цьому світі повинна в усі часи залишатися Церква, руйнує ентузіазм людей, які переплутали духовне і душевне. І це проблема не тільки жінок-пасторів, але й «обаблених» чоловіків, які не хочуть брати на себе відповідальності за долю своєї сім'ї, церкви і світу, що гине в гріхах. Адаже в першу чергу до нас, чоловіків, звернені слова Писання: «...перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за всіх царів, за всіх, хто при владі... Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові... Отож, хочу я, щоб всі мужі чинили молитви на кожному місці, підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву».

А про жінок написано там же, щоб «так само й жінки... нехай прикрашають себе... добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність. Нехай жінка навчається мовчки в повній покорі. А жінці навчати я не дозволяю, ані панувати над мужем, але бути в мовчанні. Адам бо був створений перше, а Єва потому. І не Адам був зведений, але, зведена будучи, жінка попала в переступ».

Я зовсім не сумніваюсь, що ці уривки прибічниками жіночої емансипації читалися не один раз, і навіть знаю, на вибір, декілька «тлумачень», які мають примирити ці і подібні цим місця Святого Письма з практикою жіночого лідерства в Церкві.

Так що жінки-пастори будуть. Будуть великі, навіть багатотисячні церкви, будуть талановиті проповідники і надзвичайні чудеса. «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?»

*Сергій Канторович,
Газета «Мирт», №3, 1999*

Багато хто з нас ще з дитинства пам'ятає деякі казкові історії, які вчать добру та порядності. В одній з них йдеться про бабину та дідову дочку. Одного разу баба, яка не злюбила своєї доброї та роботящої падчерки, звеліла діду відвести дівчину до лісу і там залишити. Що той з болем у серці і зробив, покинувши її у лісовій хатинці. Посумувавши, дідова дочка взялася за роботу: хатинку прибрала, сміття винесла. Пішла по воду і побачила яблуньку, занедбану, павутинням та бур'янами облутану. Дівчина впорядкувала яблуньку. Так само потурбувалася і про собачку, який зустрівся дідовій дочці. А ввечері приходить господар. І дівчина прислужила йому, нагодувала та спати поклала. Закінчилося все тим, що усі, кому допомогла дідова дочка, щедро віддячили їй, і додому вона повернулася багатою та щасливою...

Читач здивується, прочитавши в нашому журналі якусь казку. Але саме ця вигадана історія приходить на пам'ять, коли знайомишся з листом, що надійшов в нашу редакцію. Його запропонував до друку Віктор Дежнюк з міста Портланда (США). В листі немає нічого казкового. Це правдива життєва історія. Хоча декому це може видатися казкою. Та Ісус, Який «вчора, сьогодні і навіки Той самий», навіть неймовірно може зробити дійсністю.

Кожна казка, про що б найфантастичніше в ній не йшлося, має свою мораль. Мораль вищезгаданої казки зрозуміла: роби добро людям — і це добро повернеться до тебе. Життєвий принцип сучасного суспільства зовсім інший: «Живи тільки для себе, бо якщо сам не подбаєш про себе, ніхто тобі не допоможе». Історія, що ми пропонуємо читачеві, підтверджує, що навіть серед сучасної атмосфери егоїзму можна і треба виконувати біблійну заповідь: «Будьте милосердні!» І нагорода за це милосердя не забариться. Бо Господь вірний Своїй обітниці: «Що людина посіє, те і пожне».

Дім, який подарував Бог

На нашій обкладинці

Ми жили при церкві, яка люб'язно надала нам притулок в двох невеличких кімнатах. Відвідували людей, особливо слов'ян, яких відшукували по телефону в місті. Говорили, зустрічаючись з ними, намагаючись привести їх до Бога, ходили до них додому. Я закликав їх не до якоїсь церкви, а говорив, щоб вони йшли до Господа. Бувало, що люди наvertались — і йшли до церкви, хоч і не всі. Коли я відвідував стареньких людей, то це сприймалося по-різному. Дехто з молодих членів нашої церкви говорили: «Брате, ти все з

тими старими займаєшся. Тобі ж потрібно влаштувати життя, вам потрібен дім». А ми з дружиною сказали Господу так: «Господи, ти необхідне дав нам в Україні і те, що потрібно нам, Ти і тут даси». Дехто сміявся: «Тут вам не Україна». Але це люди так дивляться на речі, а не Бог. Коли ми жили в Україні, Бог нас благословляв. Одружившись, ми не мали нічого. Побудували дім за такі незначні на той час кошти, що зараз важко повірити. І як мали, так його і залишили. Бо розуміємо: «Те, що ми маємо, воно не наше. Ми тільки кори-

стуємося ним. Лиш на деякий час нам його Бог дає, а потім може й забрати. Так що, коли придбав — не дуже тішся, і як втратив — не плач».

В церкві в той час постало питання, щоб ми шукали собі житло. Я почав більше працювати. Працював на трьох роботах, відвідувати людей припинив. Але ті, кого ми відвідували раніше, почали телефонувати і приходити до нас. Ми, як могли, їх заспокоювали. Тим більше, що мені треба було проповідувати, нести духовну працю, крім своєї, ще й в іншій церкві.

Одного разу зателефонува-

ли: «Чи ви пам'ятаєте Віктора Оріховського, якого ви відвідували?» Я відповів: «Так, знаю». Кажуть: «Вже 3 місяці він не встає, і якщо ви можете, то зайдіть до нього, навіть сьогодні».

Я так і зробив. Рухатися моєму знайомому було важко. Я з ним трохи порозмовляв. Раптом він каже: «Петре, ти мені багато розповідав про милосердя, про те, як Бог любить, як воно є в житті між віруючими, але це була теорія, а в мене є для тебе практика: я одинокий, нікому не потрібний, хворий... забери мене». «Практика» для мене виявилась непростюю. Я відповів: «Я можу це зробити, але в нас для вас немає зручностей, бо ми живемо в церкві, ми самі нічого не маємо. Я ваше прохання приймаю. Але я повинен запитати тих людей, які можуть запропонувати вам кращі умови, краще вас доглянути. Мушу запитати про їхню згоду».

Я пішов насамперед до православної церкви, до якої він належав, і сказав: «Це ваша вівця. Що ви думаєте стосовно його теперішнього стану? Може, ви візьмете його і зробите йому все необхідне до видужання або доглянете його до смерті?» Вони відповіли, що не можуть цього зробити. Звернувшись у відповідні державні заклади, виявив: щоб поселитися в дім престарілих, то потрібно стати в чергу і чекати до 2-х років. Після цього я запитав братів у нашій церкві, чи хто може допомогти цій особі. Мені відповіли, що тепер їм самим важко і вони цього зробити не можуть.

Тоді я попросив, щоб вони мені дозволили, поки знайду квартиру, взяти цього хворого до себе, де я проживаю в церкві. Вони дали згоду — і я перевіз його в своє тимчасове помешкання.

У вільний від роботи час я шукав квартиру, куди можна було б переселити дідуся і мою сім'ю. Коли ми раніше цього чоловіка відвідували, не було ніяких ознак, що він щось має. Більше 50-ти років він прожив у Канаді, ніколи не мав телефону, не мав свого авто, він орендував найдешевшу квартиру, користувався однією 40-ватною лампочкою. В квартирі було дуже бідно, дещо зроблено з газет, стільці на смітнику можна було знайти кращі, а він збивав їх з дощочок, спав на досить примітивному залізному ліжку: зверху лежала фанера, а на ній — картонні листи, матраца не було.

Звичайно, кожен, хто заходив, дивився з жалем, співчував людині, якій було вже понад 80 років. Умови жахливі. І коли ми його забирали, то сусіди дивувалися, що таку невелику вантажівку ми заповнили майже самим картоном. Багато з «речей» ми відразу ж повикидали, відвезли у відповідні місця, тому що все воно було абсолютно непридатним для користування. А дещо мусили таки взяти з собою, тому що стара людина була прив'язана до тих речей, хоч вони нікому не були потрібні і їй теж.

Дивлячись на це все, дехто сміявся, що ми самі бідні і ще біднішого взяли до себе. А ми відповідали: «Не хвилюйтеся, є Бог, Який все знає. І те, що люди бачать поганим, Бог перетворює в добре».

Старші ж люди говорили: «Це дуже добра справа, він теж людина і хоче до смерті дожити, а кому він потрібний?»

Таким чином, ми його забрали, і він жив у нас уже з тиждень. Я працював з ранку до ночі, а дружина не могла за цей час навіть присісти, бо дідусь завжди чогось кликав: то те подай, то інше, то холодна вода, то надто гаряча. І знаєте,

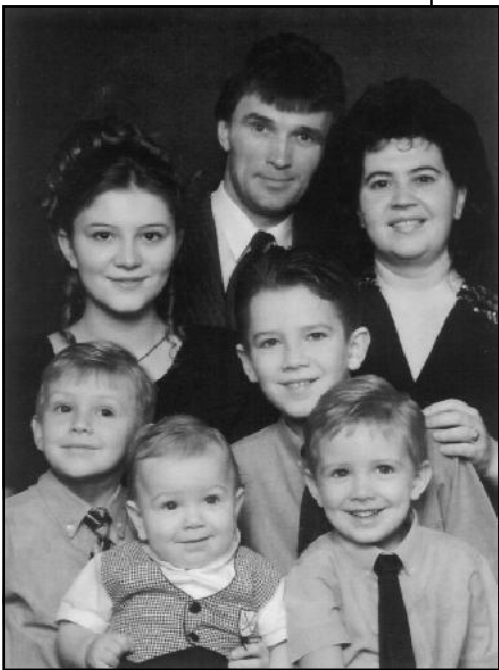
у дружини були різні думки, але вона мені про це нічого не говорила, а розповіла тоді, коли обставини змінилися. Бог вийшов і тут назустріч і використав медсестру, яка прийшла подивитися, в якому стані дідусь. І коли вона все те помітила, то йому сказала: «Пане, ці люди не зобов'язані вас доглядати, вони можуть це робити, можуть і не робити. Але ми, як медична служба, дивлячись на те, як ви до цих людей вередливо ставитеся, вимушені будемо втрутитися і забрати вас. Може статися, що вона доглядатиме вас, а сама впаде; тоді нам доведеться і вас доглядати і її, і цих дітей». І вона сказала, що коли ще щось подібне побачить, то служба змушена буде вжити відповідних заходів. Його поведінка змінилася, а ми продовжували шукати житло.

Одного разу дідусь сказав: «Будь ласка, шукайте добру хату, я хочу вам допомогти її купити». Я, знаючи його вбогість, кажу йому: «Це добра думка — купити хату, але зрозумійте, це дуже дорого». — «Знаю, — каже, — я не тільки говорю. Наберіть мені цей номер телефону, я викличу свого адвоката, щоб він зробив це все документально». А до нас сказав: «Шукайте таку хату, щоб вона була для вас і для ваших дітей».

Коли ми прибули до Канади, у нас було двоє дітей. У Канаді народилося ще двоє. Ми працювали. Ми робили евангелізації в різних місцях, прийняли 100—150 гостей, в тому числі з інших країн. Більше трьох тонн одяжі тільки від нашої сім'ї було відіслано в Україну і Росію. А з вирішенням проблем своєї сім'ї ми, здавалося, почали відставати. Інші люди мають якусь допомогу від держави, а ми, скільки перебували у Канаді, не мали

жодної державної допомоги, все Бог давав нам чи самою працею, чи іншим шляхом. Навіть важко усвідомити, як ми могли прожити з сім'єю, не будучи ні громадянами, ні повноправними жителями країни. Все необхідне нам давав Бог.

Ось приклад. Коли ми при-

їхали і поселилися при церкві, то не мали на чому спати. Бог сказав одній сестрі: «Служитель і діти Мої, які працюють на ниві Моїй, не мають можливості спати навіть на вживаних ліжках». Вона прийшла до нас і сказала: «Я для вас куплю найдорожчі ліжка». Ми не погодилися і вибрали найдешевші. Тоді вона купила нам новий гарнітур і все необхідне для нас і наших дітей. Ми сказали тоді: «Господь бачив нашу потребу — і дав усе, чим ми користуємось».

Але згадаймо, що до Іллі прилітав ворон, а не якийсь благородний птах. Щодо того старенького чоловіка, можливо, хтось дивився на нього як на ворона, але Бог його використав, щоб допомогти нам. Цей чоловік поставився до нас так, як не завжди ставляться

батьки до своїх дітей. Він викликав свого адвоката і сказав: «Я хочу, щоб вони отримали 100% від моїх збережень, щоб мали вони всі сто, а не 99%, і щоб вони з тим жодної проблеми не мали».

Ми почали шукати дім, а він виробляв документи. Але було нелегко знайти такий дім, який би задовольняв і його і нас. Ми почали молитись: «Господи, Ти даєш нам гроші, дай нам і дім».

Спеціальний посередник не зміг нам допомогти. Бог допоміг нам іншим чином. Одного разу, проїжджаючи через один із найкращих районів міста, ми зупинилися і запитали в чоловіка, який стояв біля новозбудованого будинку, чи десь тут не продається дім. Він відповів, що три місяці тому продавався один. Показав нам його і порадив піти та запитати. Коли ми прийшли, то побачили, що то надзви-

чайно гарний дім, до якого я навіть не хотів заходити, бо розумів, що він нам не по кишені. Але той чоловік підбадьорив нас. Ми наважилися зайти, щоб хоч побачити, як люди живуть. Але вийшла якась жінка і сказала нам, що дім не продається. Ми перепросили її, коли виходили з подвір'я, помітили, що з іншого будинку за нами уважно спостерігає незнайомий чоловік.

Я його запитав: «Може, ви продаєте свій дім?» Він, усміхаючись, відповів: «Ні, я не свій дім продаю, а той, в який ви заходили». — «Але ж нам сказали, що він не продається». — «Ті, що так сказали, — квартиранти, а господар — я». Запитав ще нас, чи ми маємо намір цей дім купити і чи є у нас посередник? Ми відповіли, що він був, але поїхав на відпочи-

нок. «Дуже добре. Я хочу мати справу з тими, що не мають посередника, тому що і вам вийде дешевше, і ми швидше зможемо домовитися». Тоді запропонував нам оглянути дім.

Ми пішли з ним. Назустріч вийшла та сама жінка. Він сказав їй, що хоче показати дім людям, які будуть його купувати. Вона каже: «Я не згідна, щоб ви оглядали всі кімнати, ви мене турбуєте, а я не хочу, щоб мене турбували», на що він відповів: «Я господар і бажаю, щоб ви нас впустили». Правда, в усі кімнати вона нас так і не впустила.

Ми були впевнені, що його купити неспроможні. Коли вже виходили, господар вибачився, що всього не зміг показати. Я сказав: «Ми йдемо, бо однак цього дому не зможемо купити». — «Чому?» — «Тому що ми його добре не бачили, до того ж за нього багато дати не можемо», і назвали таку ціну, яку вважали для нього непринятною. Він порадив: «Ви не спішіть, подумайте, може ми домовимось».

Прийшовши додому, сказав дружині, що я на його місці за таку ціну, яку ми назвали, навіть не став би розмовляти. Але ми уже почали розуміти, що цей дім Бог приготував для нас. Скоро ми домовилися, правда, за трішки більшу ціну, але для нас дуже хорошу.

Згідно існуючого закону, квартирантів необхідно попереджати офіційно за 2 місяці про те, що дім продається. Дружина моя про це три рази нагадувала господарю по телефону.

Він прийшов до квартирантів в останній день місяця і сказав, що буде продавати цей дім, а вони повинні протягом двох місяців його звільнити. Вони погодилися, але додали: «Сьогодні в нас немає часу,

прийдете завтра». Він прийшов на другий день з необхідними документами, а вони кажуть: «Ні, ви запізнилися! Сьогодні перший день місяця, а тому увесь місяць не враховується. Вам доведеться чекати три місяці». А тому що наш дідусь хворий, ми не могли чекати довго.

Господар схвильованим голосом зателефонував до нас: «Я розумію, що це моя провина. Що ви тепер скажете?» Я відповідаю: «Ви бачите, яка незручність! Ми згодні, якщо ми негайно вселимося хоч би в половину будинку, а другу половину будемо чекати 3 місяці. Ціна буде тією самою, яку ми пропонували спочатку. Ми купуємо і дім, і ваших квартирантів». Господар й каже: «Забирайте вже і дім, і їх. Я згідний».

Коли ми сказали своєму посереднику, за яку ціну купили дім, і показали його, то він сказав: «Це просто неможливо». — «Певно, що можливо, бо ми його вже купили,» — відповіли ми.

А квартиранти звільнили квартиру не через 3 місяці, а через один. Господь все робить благословенним до кінця. Один брат з нашої церкви, який до сорока років працював будівельником, обійшов наш дім, подивився і сказав до мене: «Я тобі хочу сказати, що Бог вам не тільки дав гроші, а й дім. Він зроблений настільки добре, професійно і надійно, що я хоч і практику маю, свій дім так не зумів зробити». Це ще більше підтверджує, що коли Бог щось робить, то Він доводить все до кінця.

Деякі люди, зустрічаючи мою дружину, казали: «Ми б не хотіли ні дому, ні діда, який може ще й вас пережити». А вона відповідала: «Ми віримо: що б не трапилось — то все від Бога, і Бог понад силу нічого не

дає, ми довіряємося Господу, і що б Він не зробив, ми все будемо приймати, як з Його руки».

Дідусь, який жив з нами, відчував, що йому вже не довго жити. Він знав про Бога, про вічність, з ним не раз ми говорили. Дружина дала йому слухати касету, на якій було записано Євангелію. Він її слухав три чи чотири рази, потім покликав дружину і сказав: «Світлано, ти знаєш, я вже звершив молитву. Але хочу, щоб ти була свідком. Я буду молитися, а коли щось не так, то ти мені підкажи». Він так молився: «Господи, Ти дав мені дух, і ніхто інший, Ти дав мені життя, і я бажаю, щоб мій дух, який Ти мені дав, вернувся до Тебе знову, а не в якесь інше місце». Дружина підказує: «Просіть, щоб Господь простив вас». І він просив: «Господи, прости мене, очисти і прийми до Себе, я хочу бути з Тобою». Після того, як він помолвився то спокійно спав 3 дні. І одному брату раптом захотілося приїхати до нас додому. Він зателефонував і каже: «Я хочу заїхати до вас». Приїжджає брат і разом з моєю дружиною заходить в ту кімнату, де був дідусь. А він лежить і дуже важко дихає. Думали: будити чи ні? Бо ж він спить. Вони пішли на кухню. Поговорили. Дружина зайшла, щоб все ж таки розбудити його.

І коли торкнулася до нього, тіло вже було холодне. Й ніколи не доводилося бути самій з померлим, і тому вона дуже розхвилювалась і почала плакати, але брат її заспокоїв: «Бачиш, Бог недаремно спонукав мене, щоб я приїхав. Це для того, щоб ти не була одна. Що Бог робить, Він знає». Вони викликали лікаря, хоча перед цим приходив лікар до хворого дідуся і пропонував забрати його в лікарню. Але дідусь не дав на те згоди: «Я хочу, щоб було так, як призначив мені Бог. Якщо потрібно мені відійти тепер — хай так буде, а як ні, то Бог Сам продовжить мені ще життя. Я не хочу, щоб мене хто зачіпав». Так він відійшов у вічність.

Ми віримо, я наголошую, що Бог кожну справу, яку починає, доводить до кінця.

Ми віримо, що нам все дає Бог. Все те, що Бог нам дав в Україні, ми з радістю віддали іншим. А скільки часу ми будемо проживати тут, в цьому будинку, знає Один Бог. Коли Він побачить, що його потрібно віддати комусь іншому, то ми з радістю його залишимо і підемо в інше місце, і приймемо з радістю все, що Бог пошле. За все Йому ми дякуємо і будемо дякувати.

*П. Черненко,
Вернон, Канада*

Р. С. Хтось, прочитавши цю історію, скаже: «Не хотів би я мати ні такого діда, ні такої хати. Самому треба заробити, а не чекати якогось казкового діда». А хтось посміхнеться: «О, то і я міг би помучитися тих кілька місяців, щоб отримати таку спадщину». Але повернімося до тієї казки, з якої ми починали. У ній є ще один персонаж: бабина дочка. Йй також захотілося того ж, що привезла із собою дідова. Але вийшло все навпаки: нагруб'янивши усім, хто зустрівся їй на шляху (хоча й зробила їм послугу, бо ж багатства хотілося), зла дівчина загинула в тому лісі... Виходить: зробити якийсь добро — мало; треба, щоб це добро вийшло із самого серця, без думок про винагороду, не з егоїстичних міркувань. Чи не про це вчив Христос, розповідаючи притчу про милосердного самарянина? «Тільки живіть з Христовою Євангелією...» (Фил.1:27).

Бог сказав до Мойсея: «Я знаю, що він (Аарон) може говорити... І буде говорити він замість тебе до народу» (2М.4:14-16).

«...І сказав Мойсей Аарону: Ось про що говорив мені Господь, коли промовив: серед близьких моїх я буду освячений і перед усім народом буду прославлений. Аарон мовчав» (3М.10:3).

Історія того, як Бог покликав на служіння Мойсея — одна з найдраматичніших і найповчальніших. Мойсей — син простих євреїв, дивним чином збережений від гніву фараона, коли ще був немовлям, — і його подальше життя гідні подиву та захоплення провидінням Божим. Могутній інтелект, що плекався кращими світилами мудрості єгипетської цивілізації, пізніше став потужним знаряддям в руках Божих.

Немовля — син доньки фараона — претендент на єгипетський престол — втікач і вигнанець — пастух овечок — вождь Ізраїля — друг Божий — ось лінія злетів та падінь Божого вибранця. Коли життєві жорна перемололи характер і звички Мойсея, коли він зрозумів, можливо, не до кінця ще усвідомлюючи, свою роль у житті цілої нації, у її стосунках з політичним світом того часу, а особливо у її стосунках з Богом Яхве —

його реакція була такою: «Господи, пошли іншого, кого можеш послати!»

На підтвердження свого вибору Бог показує Мойсею три надзвичайних ознаки: жезл, що перетворився на змія; здорова рука, яка вмить стала білою від прокази; і третя ознака — вода, взята з ріки і вилита на сушу, стає кров'ю.

Як доказ своєї нездатності до цього служіння Мойсей приводить Господу останній контраргумент: «О Господи, я не промовець... бо я тяжкоустий та тяжкоязикий (2М.4:10). Іншими словами, Мойсей заявляє Богу: «Який з мене духовний вождь чи політичний лідер, коли я не можу виступати публічно. Я шепелявий. Мене засміють слухачі!»

Діалог продовжувався. Господь промовив: «Хто дав уста людині? Хто робить німим чи глухим, чи видючим, чи темним, — чи ж не Я, Господь? А тепер іди, я буду з устами твоїми...» (2М.4:11,12). Божі гарантії Мойсею були очевидні.

Чому мовчав Аарон,

або Перст на устах служителя

Микола СИНЮК,
заступник голови ВСЦХВС,
директор місії «Голос надії»

Бо й справді — мертва палиця стала раптом вертким вужем — тож чи не міг стати тяжкоустий Мойсей найвизначнішим промовцем усіх часів і народів?

— Я буду при устах твоїх, — промовляє Господь. Не може бути жодної мови про «тяжкоустість» чи про «тяжкоязикість», коли при устах Мойсея і твоїх — Господь, Творець і Знавець усіх мов, діалектів, говірок людських, неперевершений Промовець.

Мойсей не повірив, що Той, Хто з палиці зробив живе створіння, може і його неповороткий язик зробити гнучким і вправним, через це «...запалав гнів Господній на Мойсея, і Він сказав: «Чи ж не Аарон, брат твій, левит. Я знаю, що він добре буде говорити... Він буде твоїми устами...» (2М.4:14,16). В російському перекладі 14 вірш звучить так: «...Я знаю, що он може говорити...»

Повернемо хід наших роздумів на цей вираз. «...Я знаю, що він може говорити». Бог знав небагатослівність, «необрізановустість» (2М.6:30) Мойсея, Він знав уміння Аарона говорити. «Я знаю», — промовляє Господь, і це не підлягає жодному сумніву. Хтозна, чи був би Мойсей Мойсеєм, коли б не «його уста» — Аарон. І навпаки — велич священика Аарона не була б такою зримою без Мойсея. Тобто Бог використовує нас для інших людей, і служіння інших — для нас.

А історія виходу Ізраїля з рабства Єгипту надалі нерозривно пов'язана з іменами Мойсея та Аарона. «Бог» і його «пророк» — два брати по тілу і духовно з'єднані однією метою — служити Богу у виконанні Його планів і через це служити своєму на-

роду. Велика мета інколи непосильна і для великих людей, а тому Бог посилає Мойсею брата. Ми залежні один від одного в нашому служінні і тільки у співпраці можемо виконати намір Божий.

Отже, Аарон — пророк Мойсея, його уста. Він діє і говорить згідно слів Мойсея. «Він може говорити», — засвідчив Господь, і це підтвердив Аарон своїми словами перед фараоном, царем єгипетським і перед своїм народом — Ізраїлем.

Однак у служінні Аарона стався випадок, коли вміння говорити йому не допомогло. Він дивився ув очі своєму «богу» — Мойсею і не мав слова. «Аарон мовчав» (ЗМ.10:3). Що ж призвело до того, що той, хто «міг говорити», — замовк? Що євангельських священнослужителів нашого часу змушує покласти перста на свої уста і замовкнути?

Чому мовчать Аарони? Навіть поверхового погляду на цю історію досить, щоб зрозуміти причину мовчання служителя. Вона древня як світ і актуальна, як проблеми сьогодення, і полягає в двох промовистих словах: батьки-діти.

Що міг говорити Аарон, дивлячись на понівечені вогнем тіла своїх синів? Батько-священик зрозумів: немає жодних слів оправдання. Діти своїм вчинком міцно закрили його уста. Перед лице Господне принесено чужий вогонь, і принесено не ким-небудь, а потомственими священиками — синами Аарона, — і в цьому особлива суть трагедії.

Серед інших причин, що стають приводом для зменшення авторитету служителя, його мовчання перед Богом і людьми, ця причина є однією з основних. Пригадую одного ревного брата-служителя. Він

досить влучно говорив проповіді на різні злободенні теми, не боячись порушувати «делікатні» питання щодо служіння, особистого життя членів церкви і т.і.

Та з часом його голос став усе тихішим і невиразним. Причина? Підросли його діти, і їхня поведінка була невідповідною батьківським проповідям і служінню. Отже, діти в сім'ї служителя. Про це сказано і написано чимало. Слід зауважити, що ця ситуація стосується не тільки сімей служителів, але і взагалі всіх християнських сімей. Невідповідність поведінки дітей євангельським істинам у сучасному церковному житті стає все більш очевидною. І це тривожний симптом і привід для серйозних міркувань і молитов за підростаюче покоління.

Але повернімося до сім'ї служителя. Його дім, дружина і діти під особливим поглядом як членів церкви, так і людей «зовнішніх». Їхні одяг, поведінка, стиль життя дуже часто стають взірцем для інших. Взірцем не тільки позитивного, але й негативного. «Чому їм (дітям служителя) дозволено, а нам ні?» Питання, яке не раз змушує батьків шукати відповідь — і часто вони її не знаходять. Як не дивно, але мовчання служителя, коли діти підростають, тісно пов'язане з його мовчанням у той час, коли його діти були маленькими. Іншими словами, священнослужитель, який знаходив час говорити у молитві з Богом про своїх дітей, знаходив час говорити зі своїми дітьми, коли вони були ще маленькі. І такий служитель буде говорити і тоді, коли діти зрівняються зростом із ним. Турбота Божого праведника Йова про своїх дітей не закінчувалася тільки бажанням їх матеріально забезпечити. «...і

вставав він рано вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх (дітей), бо Йов казав: «Може згрішили сини мої...» (Йов.1:5). Йов не боявся говорити: «Може, згрішили мої сини...» Він не відкидав такої можливості, хоч був, за характеристикою Бога, «мужем невинним та праведним, що Бога боїться та від злого втікає» (Йов.1:8). Віра, святість, праведність батьків не передаються у спадок навіть дітям священнослужителів. Святе і побожне життя Йова не було гарантією того, що діти підуть таким же шляхом, а тому він «говорив...» Говорити, переконувати, молитися. Втручатися в особисте життя дітей, коли цього вимагають обставини, — ось шлях, який дає можливість служителю у майбутньому не закривати своїх уст через поведінку дітей.

Ще один яскравий приклад із Біблії. Давид і Адонія. Батько і син. Пророк Божий і пре-

тендент на батьківський трон. Перший постарів і закінчує земний шлях, другий — підступом намагається сісти на престол. Але ще була передісторія цього конфлікту. Ось вона. «І справив він (Адонія) собі повоза та верхівців та п'ятдесят чоловіка бігунів перед собою. А батько ніколи не запитував його: «Чому ти так робиш?» (3Цар.1:4).

Батько не запитував, не говорив, не цікавився. У нього були державні справи. Син ішов своїм шляхом. У нього було власне бачення, і що йому старий батько, який ніколи не цікавився далекосяжними планами сина. Фінал цієї історії сумний.

Повернімося до Аарона. Він мовчить. Чужий вогонь принесли його власні діти перед лице Боже. Мертві тіла — як німий докір батькові. Це серйозна пересторога для кожного служителя Божого. Чужий вогонь — не лише зухвалість Надава та Авігу перед лицем Господнім. Його маленькі тліючі іскри — це наша «надмірна» завантаженість справами духовними, вічний дефіцит часу для спілкування з дітьми, термінові справи, котрі поглинають нас цілком. Діти підростають без батька. Знову у пам'яті зринає світлий образ Божого служителя, нині покійного, котрого я завжди мав за взірць. Пам'ятаю одне членське зібрання і його короткий виступ. Ось його зміст.

«Дорогі брати і сестри, як пресвітер я не можу в даній ситуації продовжувати нести своє служіння. Прошу вас дати спокій у моєму неспокої і зосередитись на ситуації, що сталася». Тривалий час його уста «мовчали». Причина все та ж сама — підростали діти, і їхня поведінка в церкві змусила батька замовкнути...

Аарон мовчить... Його мовчання — це крик застороги для служителів третього тисячоліття. ■

Аарон мовчить... Його мовчання — це крик застороги для служителів третього тисячоліття.

Помісна церква Уїтнеса Лі

Останнім часом великого розповсюдження набули книги видавництва «Поток». У більшості випадків вони надсилаються безкоштовно і написані двома авторами: Вочманом Ні та Уїтнесом Лі (в Україні їх друком та розповсюдженням займається місія «Відтворення», м. Чернігів). З першого погляду особливих претензій до авторів середній читач не знаходить. Втім, уважно вчитавшись у вчення так званої Помісної церкви, можна знайти чимало розходжень зі Словом Божим. Варто зауважити, що цей новий рух, який очолює Уїтнес Лі, відрізняється від тих течій та рухів, які ми, євангельські християни, рахуємо лжевченням. Члени Помісної церкви переважно є щирими християнами, які просто заплуталися в основних догматах християнства. Тому варто чітко розділяти небіблійне вчення цього руху, та людей, яких можна назвати християнами, що збились з дороги. Пропонуємо короткий огляд основних постулатів вчення Уїтнеса Лі, які розходяться із Біблією.

«Протягом століть переклади Біблії постійно удосконалювались», — так починається передмова до «Відновленого перекладу» Нового Заповіту, котрий був виданий у 1998 році редакційним відділом служіння «Живий потік». «Цей переклад, що часто орієнтується на інші переклади, — писав Уїтнес Лі, який брав найактивнішу участь у виданні цієї книги, — є спробою обгорнути в найкращу словесну форму ті відкриття, що містяться в божественному Слові, щоб виразити їх з найбільшою точністю». Та чи це дійсно так? Чи справді цей переклад з безліччю коментарів, які значно перевищують текст самого Нового Заповіту, є удосконаленням, чи навпаки спотворенням?

Перш ніж розглядати цей переклад, торкнімося головних віх життя та діяльності її автора — засновника вчення

Помісної церкви Уїтнеса Лі. Лі розпочав свою духовну працю в 30-их роках ХХ століття в Китаї, де очолював «маленьке стадо», створене Вочманом Ні. Та деякі суперечки у вченні привели до того, що Лі розірвав всі стосунки з керівниками «малого стада», і на початку 50-их років почав самостійну діяльність, переманивши до себе багатьох членів церкви з Тайваню та Філіпін. В 1962 році Уїтнес Лі заснував свою першу Помісну церкву в Лос-Анджелесі. Одним з головних принципів Помісної церкви є ідея про те, що в кожному місті Тіло Христове повинне представляти тільки одне зібрання віруючих. Тут мова ведеться не про те, що зібрання, які існують в місті повинні бути поєднані одними принципами і однією метою, а про те, що Помісна церква — це єдине істинне зібрання віруючих. Така дум-

ка дозволяла членам цієї «істинної» церкви зривати служіння інших церков і виявляти відкрити зневагу до «організованого християнства», називаючи його «духовним Вавилоном». У. Лі учить: «Не дозволяйте сьогоднішньому християнству вас обманувати. У християнстві багато порожніх розмов, особливо по відношенню до церкви, але у цих розмовах мало практичної користі... Якщо у вас немає Помісної церкви — у вас взагалі немає церкви. Бог відображається у Христі, Христос відображається у церкві, а церква відображається у помісних церквах».

В своїй суті вчення Помісної церкви не можна назвати культом, однак в деяких питаннях богослов'я та практики цей рух має чітко виражені риси культу.

Однією з характерних особливостей даного руху є жорсткий авторитаризм, що негативно впливає на психіку багатьох його прихильників. Членів Помісної церкви вчать ставити церкву на перше місце в своєму житті, надаючи їй перевагу над всім іншим. Таке возвеличення організації є однією з характерних особливостей культів, так само як і возвеличення лідера. Уїтнес Лі вважається головним керівником руху, якому потрібно беззаперечно підкорятися, бо він — представник Бога. Особливістю культу є також те, що його лідери навіюють кожному своєму членові патологічний страх переслідування. Те ж саме можна сказати і про Помісну церкву. Її членів вчать, що ті, хто не належать до «Господнього відродження» — це ще одна назва Помісної церкви — є «зброєю сатани» і не можуть отримати спасіння.

*Не можна безперестанку захищати істину,
потрібно ще й насолоджуватися нею. Клайв Льюїс*

Але головною відмінністю між цією церквою та культурою є те, що більшість членів Помісної церкви є відродженими християнами, які опинилися тут лише через те, що не змогли критично оцінити це вчення. Цей феномен частково пояснюється тим, що Помісна церква намагається проповідувати членам інших християнських церков. На нехристиян звертається порівняно мало уваги. Члени цієї церкви є християнами не завдяки Помісній церкві, а тому, що отримали спасіння у Христі до того, як стали членами руху Уїтнеса Лі. Однак ми не повинні забувати, що вчення, яке проповідують ними, є небіблійним, тому не може привести людину до пізнання біблійної істини.

Загальні заняття з вивчення Біблії повністю базуються на тлумаченнях Уїтнеса Лі і зводяться до вивчення доктрин цього руху з допомогою Біблії, яка виконує роль навчального посібника. Членів Помісної церкви вчать ні про що не роздумувати, не ставити під сумнів те, що їм говорять, оскільки робити так — означає чинити за звичаями язичницького світу. Лі вчить, що, читаючи Біблію, ми не по-

винні використовувати розум, потрібно його відключити. «Забудьте про читання, дослідження, розуміння і вивчення Слова... — писав він. — Моліться тими словами з Біблії, які ви читаєте, і ви побачите, що вся Біблія — це молитовник».

Розробляючи своє «бого-натхненне» вчення, Уїтнес Лі спотворив головні істини традиційного християнського вчення. Претендуючи на приналежність до біблійного християнства, він неправильно пояснює біблійне вчення про Трійцю, про природу Ісуса Христа і людини, неправильно розуміє біблійний шлях спасіння і вчення про Церкву. Вчення про Трійцю, якого притримується Помісна церква, в історії відоме як модалізм чи монархіанство. Є два основні типи модалізму. Перший — «логічний» модалізм, відповідно до якого Бог не може бути одночасно і Отцем, і Сином, і Святим Духом. Ця теорія вчить, що Бог був спочатку Отцем, потім став Сином, а потім — Святим Духом. «Нелогічний» модалізм припускає, що Отець, Син і Святий Дух якимось чином можуть існувати окремо один від одного, та все ж є

частинами одного цілого. Уїтнес Лі говорив: «На небесах, де людина не може Його побачити, Бог є Отцем; виявляючи себе людям Він — Син; а коли входить в людину — стає Духом... Отець, Син, і Дух Святий є трьома ступенями одного Бога». Таке уявлення про триєдність Бога не знаходиться підтримки в Біблії. Слово Боже говорить: «Я — Господь, не змінююся» (Мал.3:6). «Ісус Христос вчора сьогодні і навіки той самий» (Євр.13:8). Святий Дух названий в Посланні до євреїв, 9:14, «вічним Духом». Отже, три Особи Трійці — вічні, вони ніколи не перетворювалися одна в одну.

У. Лі: «Христос, Який був у плоті, пройшов через смерть і воскресіння і став животворящим духом, пневматичним Христом». «Коли Слово стало плоттю, плоттю став увесь Бог: Отець, Син і Дух». Біблія ж учить нас, що Ісус Христос не є Святим Духом. Святий Дух — самостійна особа Божественної Трійці, яка має божественну волю, що не має ні початку, ні кінця (Ів. 14:26, Ів. 14:16).

У. Лі: «Бог воплотився, пройшов через людське життя, помер і воскрес, тим самим завершив Христа, втілення Триєдиного Бога. Це втілення Бога, як животворящий Дух, розповсюджує Христа всередину Його віруючих, тобто вкладає всередину приготовленого Бога в Його вибраних, щоб зробити їх складовими частинами церкви, через яку Бог може виразити Себе». «14 розділ Євангелії від Івана розкриває, яким чином Бог роздає Себе в людину. Роздаючи Себе в нас, Бог є триєдиним. Син — втілення Отця, Його вираз, а Дух — дійсність Сина, те, що робить Сина дійсним для нас. Отець вираже-

Багатство заважає духовному зросту, вважають більшість американців.

Більшість американців вважають, що багатство заважає духовному зросту. До такого висновку прийшли соціологи із служби Гелапа, які проводили опитування на замовлення фонду Джона Темплтона.

Згідно результатів опитування, близько 55 % американців вважають, що гроші та добробут є причиною спаду духовного життя. Протилежної точки зору притримуються 32 % опитуваних.

Цікаво, що ступінь негативного ставлення до багатства прямо пропорційна доходам респондентів. 62 % американців, які заробляють в рік 50 тисяч доларів і більше, заявили, що гроші заважають їм розвиватися духовно. Навпаки, серед тих, хто заробляє менше 15 тисяч, таких лише 48 %.

Благовіст-інфо

ний і явний в Сині, а Син відкривається і стає дійсним як Дух. Отець в Сині виражається серед віруючих, а Син як Дух стає дійсним всередині віруючих... Таким чином, цей Триєдиний Бог... роздає Себе в нас, стаючи нашою долею...» Слово ж Боже не підтверджує «завершеності Христа» і не учить про природу Церкви як кінцеву субстанцію Бога. Бог ніколи не переходить у Церкву (Як. 1:17, Євр.13:8).

Помісна церква неправильно розуміє також вчення про Ісуса Христа. Уїтнес Лі вважає, що втілюючись, Слово Боже «змішало» в Собі дві природи і стало не Богом і не людиною, а новою сутністю — гібридом Бога і людини. «З втіленням почалося і змішання, — писав Лі, — яке полягало в тому, що Бог і людина, людина і Бог об'єдналися в одне ціле». Слово Боже ж говорить так: «Він (Ісус Христос), будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богом рівним, але Він умалив Себе... ставши подібним до людини». Отож, Ісус Христос, маючи божественну природу, прийняв ще одну — людську. Але те, що Христос, принизивши Себе, став людиною, не говорить про те, що Він перестав бути Богом. Ці дві природи ніколи не зливалися одна з одною.

Досить спотвореним є також вчення про спасіння. Лі вчить, що після гріхопадіння «Бог, Який ще перебував в людині сказав: «Я також втілюсь. Якщо сатана ввійшов в людину, я також ввійду в людину і зодягнуся в людину!» ... Через втілення Бог ввійшов в людину, а через воскресіння людина об'єдналася з Богом. Тепер Бог живе в душі людини... Тому і у віруючих, як і в Сина, є життя Отця і божественна природа Бога». А Слово Боже говорить, що віруючі мають грішну природу, яка змінюється благодаттю Божою по вірі (1Кор.9:27, 1Тим. 1:5, Кол.1:29). Сам Бог приніс до-

сконалу жертву і був принесений в жертву заради нашого спасіння, а не якимсь безлике божество змішалось з людством. І «ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса».

Помісна церква вчить не тільки тому, що існує істинна церква, а й тому що ця церква наділена природою, нечуваною в історії. Біблії ця природа також невідома. Лі вчить, що церква, тіло Христове, є Христом і все більше й більше «наповняється» Богом, поки врешті не стане втіленим Богом. «Отець — в Сині, Син — в Дусі, а Дух тепер в нашому тілі. Тепер ці четверо в одному: Отець, Син, Дух і Тіло», тобто «в кінцевому підсумку, Бог стане нами». Біблія говорить, що людина не може стати Богом чи частиною Бога. Існує тільки один Бог, Котрий вічний і незмінний. Він ніколи не стане частиною однієї з нами природи.

Це далеко не всі помилки, які можна знайти в примітках до «Відродженого» перекладу Нового Заповіту і в самому

вченні Помісної Церкви Уїтнеса Лі. Але всі наведені тут факти переконливо свідчать, що Уїтнес Лі та його Помісна церква проповідують єретичне вчення про Бога, Христа, гріх, спасіння, церкву. Той факт, що багато незрілих християн потрапили у пастку цього вчення і приєдналися до нього, зовсім не свідчить про те, що вчення Помісної церкви близьке до істини, а говорить лише про те, що вона дуже швидко спотворює істину. Ми не маємо права засуджувати членів Помісної церкви, однак ми вправі засудити ті її тлумачення, які розходяться з біблійними, щоби застерегти від помилок інших людей.

Підготовлено за матеріалами Центру апологетичних досліджень.

Більш детальну інформацію про Помісну церкву та вчення Уїтнеса Лі можна отримати за адресою 01001, м. Київ-1, а/с 95, Центр апологетичних досліджень. E-mail: Ukraine@ApolResearch.org, <http://www.ApolResearch.org>.

Місіонерські новини

Євангелічна община в Малавії недавно почала відправляти місіонерів у Західну Європу. Церква Живої Води з Блантайру (одне з найбільших міст цієї африканської країни) заснувала місіонерські общини в Швейцарії та Великобританії, повідомило агентство «Fridayfax».

«Раніше ви (європейці) посилали місіонерів у Африку, — заявив один з лідерів Церкви Живої Води Ісраел Мпінда. — Ми вам за це дуже вдячні. Сьогодні плоди вашої праці дозріли, і ми посилаємо ваших духовних чад послужити вам».

Церква Живої Води найбільш динамічна євангелічна деномінація в Малавії: якщо в 1987 році заснована община налічувала 80 членів, то сьогодні в її рядах більше 15 тис. віруючих. Окрім основної общини в одній тільки Малавії існує більше 300 конгрегацій, загальна кількість яких становить 100 тис. чоловік. Близько 500 общин діє за межами країни.

Очолює Церкву Живої Води пастор Стенлі Ндовіе, який користується великим авторитетом в країні: навіть представники влади іноді звертаються до нього за порадою, коли постає питання про моральний порядок у країні.

Втеча з полощу

Невже все скінчилось, невже все?..

Думки, немов вогняні стріли, атакували згасаючий розум. Я ще така молода, у мене маленькі діти... Задерев'яніли ноги, потім руки, все тіло, відняло мову. Чую тільки крики дітей, і одна думка — ось і все, зараз моя душа покине це змучене тіло, і я побачу своїх дітей востаннє. Не знаю, звідки ця думка, але чула, кажуть, так повинно бути. Немає розуміння, куди піде душа, напевно, до Бога, куди ж іще? Останній крик: «Мамо...», якого ніхто не чув, і — темрява...

Але поруч Ісус, якому не байдужі молитви дітей, якому не байдужі крики дітей про допомогу. Коли відкрила очі, то побачила перед собою свою маму, яка плакала, моїх чотирьох діток, лікаря. Поверталась свідомість: слава Богу, я жива!

Так почалися довгі роки хвороби і нелегка дорога до покаяння. Минали дні, місяці. Лікарі та ліки не допомагали. Боялась залишатись вдома сама. Важкі напади повторювались знов і знов. А люди радять то бабку, то екстрасенса, то ворожку. Об'їхали всіх і всюди. Чоловік в розпачі віз мене туди, куди хто казав, рятуючи свою дружину, яка згасала на очах. А вдома четверо маленьких дітей: два роки, п'ять, вісім і десять. Не допомогли і «народні цілителі», як їх тепер називають. Мені

здавалося, що все — допомоги чекати немає звідки.

З кожним нападом хвороби не знала, чи іще встану. Але ще залишився Той, у Кого допомоги я не просила. Він тихенько постукав у моє серце і сказав: «Ти забула, що є Бог...»

Усі домашні розійшлися в своїх справах. Я увійшла до кімнати. І стала говорити з Богом. Я Його не бачила, але чомусь вірила, що Він мене чує і бачить. Я ніколи не знала ніяких молитов, тому в простоті, як другу, розповіла все про себе. Я плакала, просила допомоги, поради, що робити. І Господь почув, інакше не могло і бути. Він давно все чув і бачив, але чекав, поки я Його покличу, щоб я зрозуміла, що допоміг тільки Він.

За кілька днів після молитви приїхали до нас із Києва чоловікові рідні. Їх дуже стурбувала моя хвороба. Вони порадили поїхати до Києва в інститут, щоб проконсультуватися у знайомих лікарів. І ми з чоловіком поїхали. У Києві мені зробили комп'ютерний знімок, який показав, що в голові сім пухлин. Після цього повідомлення, здавалось, надії ніякої немає. Та лікарі вмовляли, заспокоювали, що зроблять операцію — і все буде добре. В таких кризових ситуаціях люди шукають хоча б маленький вихід, який міг би їх врятувати від неминучої смерті, що немов чорна стіна, насувається, тисне на серце, на мозок, котрий без упину шукає ту соломинку, за яку можна втри-

матись. І ось, здавалося б, та соломинка. За Києвом, у селі, є біополя, радять поїхати. Кажуть, там лікують усе, навіть рак. Не послушали професорів, ідемо туди. Прийняли нас дуже добре, як своїх дітей. Запропонували місяць лікування. Це тепер я розумію, що сатана хотів за цей місяць забрати мою не покаяну душу.

Але дякую Господу за Його безмірну любов до нас, грішних. Наді мною була рука Божа, Він беріг мене і не давав померти без покаяння. Він не розгнівався, що знову звернулася не до Нього, а до темних сил, Він хотів, щоб я сама зрозуміла, куди потрапила, і які страшні та лукаві темні сили зла, як підступно вони обманюють людей.

На ті біополя приїжджали екстрасенси з Києва, як вони казали, на підзарядку. Вони радили людям, щоб ті йшли до церкви, ставили свічки, а тоді приїздили на лікування. На жаль, сатана теж має чим вводити людей в оману. Має свічки, ікони, хрести. Скільки душ попадають в їх тенета. Туди попала і я. «Лікували» мене там місяць. Стоячи на тих біополях, я щиро молилася до Бога, згадувала з самого дитинства усі свої гріхи і каялася перед Господом. Просила, щоб не було операції. Але казала, якщо на те Божа воля, то нехай буде одна. Професор обіцяв дві операції, бо пухлин було багато. Але і там Господь чув мене, бо молилась я до Нього. Я щиро вірила, що екстрасенси — це Божі люди. Закінчується моє лікування. Я

СВІДЧЕННЯ

молюся і прошу Бога, щоб при-
слав екстрасенса сказати мені,
чи є ще пухлини і чи потрібна
операція. В той час, коли я
мала від'їжджати, приїхала
екстрасенс Сметана. Вона мене
оглянула і сказала, що все доб-
ре, операція не потрібна, пух-
лин немає. Порадила їхати
просто додому. Але сатана зно-
ву прорахувався. Він, напевно,
забув, що Ісус перемиг його на
хресті. Бог говорить до людей
через розум, через серце. А сер-
це говорило мені: не довіряй,
перевір. І я послухалася. Ми
поїхали до професора і попро-
сили зробити ще один знімок.
Професор здогадався, що я уже
«лікувалася» в екстрасенса,
адже їх в Києві сотні, що об-
манюють людей і витягують з
них останні копійки, наживаю-
чись на чужому горі. Він по-
годився і зробив ще один
знімок. Все залишилося без
змін — потрібна була опера-
ція. І тоді я зрозуміла, хто такі
екстрасенси і кому вони слу-
жать. Я погодилася на опера-
цію.

Молилась до Бога день і ніч,
знала, що Він мене не покине.

Операція тривала десять
годин. Одного наркозу не вис-
тачило, зробили другий. За-
мість семи пухлин видалили
двадцять чотири. Професори
дивувалися, як я іще жила, я
два роки до операції повинна
була померти. Руками профе-
сора Миколи Станіславовича
Висоцького Господь зробив
операцію. Після операції за-
лишилися ще три пухлини,
яких не змогли дістати, і па-
раліч лівої сторони. Але Гос-
подь зробив чудо. Мене мали
виписувати додому, а через три
місяці робити повторну опера-
цію. Перед випискою повезли
іще на один знімок, щоб побачи-
ти в якому стані не вида-

лені пухлини. І, о чудо, їх там
не було! Лікарі знову й знову
порівнювали знімки, вони не
могли повірити, що пухлин
більше немає. Професор, який
був зі мною, коли робили
знімок, обійняв мене — і ми
разом з ним раділи. Коли мій
чоловік віз мене в палату, мені
хотілося співати. Я раділа, пла-
кала і славилу Бога за цю Його
велику милість до мене. Адже
Він чув, бачив, допомагав, бо
вдома на колінах стояли і мо-
лилися маленькі діти.

Після операції ворог почав
наступати з новою силою. Моє
життя було в його руках, бо я
ще не віддала його в руки Гос-
пода, не запросила Його в своє
серце. Я не знала, що це по-
трібно для спасіння душі.
Мені було дуже погано, па-
раліч відступав повільно. Моя
мама почала ходити в зібран-
ня до віруючих, християн віри
євангельської. Там вона пока-
ялася. Одного разу, коли в селі
було зібрання, я попросила,
щоб вони прийшли до мене і
помолилися за моє здоров'я. Я
не була впевнена, що хтось на
мене зверне увагу і прийде.
Але брати прийшли. Неза-
баром вони повезли мене
на молитву до села
Рівного. Там прохо-
дила молитва за оз-
доровлення, було
дуже багато людей з
усієї Волині.

Коли брат запи-
тав, хто хоче оздоро-
витись, то у залі виріс
ліс рук. А коли запи-
тав, хто хоче служи-
ти Господу, то руки
підняли тільки оди-
ниці. Мені стало ду-
же соромно перед
Господом. Виходило:
дай мені, Боже, а я
тобі нічого. Ніякої
подяки. І я вийшла
до покаяння. Так в
цей вечір я одержала
зцілення для своєї

душі, я віддала своє життя в
руки Божі.

Ось уже три роки, як я слу-
жу Господу. Господь мене по-
вністю оздоровив, і ще більше
— рік тому Господь утішив нас
із чоловіком: у нас народився
синочок. Господь дарує ми-
лості нашій сім'ї щодня. Він
дав мені дуже доброго та люб-
лячого чоловіка, який у важкі
хвилини мого життя завжди
був поруч. Він добрий батько.
Ми з дітьми молимося за ньо-
го, щоб Господь благословив і
спас його. Господь хрестив
мене Святим Духом, дав най-
більшу радість, яку може от-
римати людина на цій грішній
землі.

Я хочу звернутися до всіх
знедолених, немічних людей.
Люди, шукайте Бога! Йдіть до
Нього. Яка б не спіткала вас
біда, звертайтеся найперше до
Господа. Тільки в Нього ви
знайдете допомогу, пораду,
спасіння. Не робіть помилок,
яких наробила я у своєму
житті, за них неминуче буде
розплата, яка може коштува-
ти вам життя.

*Лариса Шпак,
с. Рівне, Волинь*

Кличу тебе

Володимир ПОВАР

*«Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства»
(Івана 3:3).*

Тамуючи душевний біль, Орест причинив двері квартири і поволі рушив сходами. Біля під'їзду в непевності зупинився. У вухах все ще дзвеніли Оленчині слова: «Мені все це набридло! Поруч з тобою я зовсім втратила себе! Ти цінуєш тільки себе та свою роботу. Словом, я покидаю тебе... Ми з Альошкою покидаємо тебе — і це остаточно, чуєш? Я не хочу... не хочу більше передумувати».

Мозок відмовлявся сприймати цю інформацію, і раз по раз спотикався об ті «покидаємо тебе...». Орест сів на лавці під грибок і став очікувати, десь в глибині душі ще сподіваючись, що Оленка все-таки передумає, що не можна ж отак, одним махом... Але коли до під'їзду повагом підкотив лапатай «Мерседес» і з відчинених дверцят показала голова Петра, чоловіка Оленчиної подружки, він підвівся і пішов геть. І вже не бачив, як, кумедно розвівши руками, той розгублено дивився йому в слід. Мовляв, а при чому тут я? Ну ти ж знаєш отих баб — а я людина маленька... Орест здогадався, що дружина зателефонувала до Оксани, і та змусила свого чоловіка на ту невдячну роль. Подумав: міг би хоч раз характер показати.

Його погляд зненацька припав до купи дрібної, як борошно, сірої пилюки, яка зібралася у невеличкій ямі на стежині поруч з тротуаром. — Прах земний, — майнула думка. І раптом виникло нестримне бажання: стати на ту сіру пилку і розтанути в ній — аби не думати більше, не відчувати...

Йшов навмання, ступав обважнілими ногами крізь лагідний сонячний день. Ще вчора він міг радіти, дивуватися, веселитися, а вже сьогодні опинився в глухому куту. Здавалося: хтось безцеремонно вирвав його із звичного повсякдення і кинув обабіч, в густе будяччя, де звідусіль пекло й кололо.

На Хрещатику Орест купив міцних сигарет і попрямував на дніпровські кручі, де завжди любив бувати. Ядучий тютюновий дим

лютував у грудях, гунав у скронях — і полегшення не приносив. Він дивився на білосніжний вітрильник, який ледь-ледь сунув Дніпром, на пляжників, які ворушилися на піщаній косі острівця, і йому невимовно хотілося впасти в забуття. Намагався якось зарадити собі: мовляв, не ти перший і не ти останній — сотні, тисячі людей поряд з тобою розлучаються і створюють нові сім'ї, хіба ти ліпший... І лиш скреготів зубами та ненавидів себе за те, що не може так, як інші.

Пізно ввечері повернувся додому. Пересилюючи себе, переступив поріг — квартира зустріла незвичною тишею; зупинився, немов сподівався, що зараз з криком «тятьо, тятьо прийшов!» вискочить назустріч Альоша. На килимі валялись синові колготки. Немов щось надзвичайно дорогоцінне, обережно згріб їх обома руками і підніс до обличчя. І не сказав, а скоріше почув свій голос — зболений і зовсім чужий: — В цих колготках ходив мій Альоша.

Промовив, немов поховав. І пішов кімнатами. Знайшов якийсь папірець з карлючками:

— Це писав мій Альошка...

— В цій піжамці спав мій Альошка...

— На цьому дивані підстрибував мій Альошка...

Дихалося важко. Невидимий обруч стискував груди. Повітря з натугою просочувалося в легені і, не затримуючись там, зі стогоном виривалося назовні.

Орест сів на диван, обхопив голову руками і прошепотів:

— Боже, як нестерпно болить душа. Як же нестерпно вона болить...

Аби заглушити біль, що десь там всередині паралізував все його єство, він кілька разів шосили вдарив кулаком себе в груди.

Скрутившись клубком, він стогнав, коли відчув, що далі вже не в змозі витерпіти той біль. І тоді сповз з дивана, розпластався на підлозі і знеможено прошепотів:

— Боже! Якщо Ти є, дай мені сили терпіти.

Так він лежав, коли зрозумів, що сталося щось незвичайне. Йому здалося, ніби хтось прикрив вологим покривалом оголені нерви, охоплені пекучим вогнем, і заморозив їх. Відчуття притупилися, а в голові, навпаки, проясніло — і він знову набув здатності думати і аналізувати.

Біль, який так немилосердно мордував його і якого, здавалося, можна було помацати руками, безслідно зник, немов і не було. Подумав: але ж я благаю лише сил для терпіння, бо ясно усвідомлював, що не маю права на щось більше... Спонтельчений, завагався: а чи могло таке бути? Зрештою, в тяжкі часи життя люди часто звертаються до Бога, але як до далекого і абстрактного, в існуванні Якого при нагоді можна й засумніватися. І навряд чи чекають від Нього відповіді. Але щоб отак...

Орест пригадував. А спогади напливали саме такі, від яких ставало моторошно. У вухах дзвенів його голос, зухвалий і самовпевнений: «Якщо Бог — Любов, то навіщо він наказував євреям на шляху до землі обіцяної знищувати не тільки воїнів, але й жінок і дітей? Це ж — море крові! І во ім'я чого? І ще: чого варте «Любити ворогів ваших»? Нелогічно! Любити можна дітей, дружину, батьків, друзів, але щоб ворогів... Ні, це суперечить людській природі. Їх можна терпіти, не помічати, в ідеалі, скажімо, робити для них щось позитивне. Але любити — ніколи!»

Орест зловив себе на думці, що і нині не розуміє Божих вчинків, але тепер, десь в глибині його ества, з'явився незнайомий досі, благоговійний страх. І щемливе прагнення розібратися в усьому, зрозуміти, пізнати.

Новий день розпочався звично. В клініку Орест зазвичай приходив о сьомій, щоб встигнути ще раз перед п'ятихвилинкою переглянути історії хвороб пацієнтів, котрих готували до операцій, порівняти аналізи, кардіограми і прийняти виважене рішення. Але сьогодні зосередитися він не міг — думки вперто поверталися у вчорашній день, який перевернув всю душу. Непокоїв отой нефізичний біль, кот-

рий подолав і знищив його. А може нічого такого й не було, подумалось, ну перенервував... Але звідки тоді прийшли такий спокій і впевненість, що все буде гаразд? Зрештою, вчора таки трапилося щось незвичайне.

— Колего, ви вже тут? Я так і думав!

Орест від несподіванки здригнувся: він не помітив, як в ординаторську зайшов шеф — завідувачий відділом серцево-судинної хірургії професор Криштальський.

— Думаю, забіжу до вас перед п'ятихвилинкою... — глянувши на Ореста, професор зняв ковтіло замовк і став перебирати пальцями.

— Щось трапилося?

— Нічого особливого, Андріяне Максимовичу... — Орест підвівся. — Здається, мене покинула дружина.

— Так, так... — професор замислився. — Думаєте, все владнається? Ось що: провідайте нас. Ви ж знаєте, Надія Іванівна завжди рада вас бачити. Згода? Я, власне, планував, аби ви мені сьогодні асистентували. Але коли так, то не може бути й мови. Добре, займайтеся своїми справами.

Криштальський вийшов.

А після обіду зателефонувала Олена. Довго мовчала в трубку. Та він знав, що то вона, і не допитувався, а також мовчав. Нарешті озвалася якось зовсім втомлено:

— Як ти там?

— А ти?

І знову мовчання. Потім зненацька зірвалася у плач:

— Ти уявити собі не можеш! Альошка захворів. З ним сталося щось

неймовірне. Він хандрить, плаче... і весь час кличе тебе — навіть серед ночі. Я не в змозі на те дивитися! Проти мене всі змовились. Навіть батьки... Ну, чого ж ти мовчиш?!

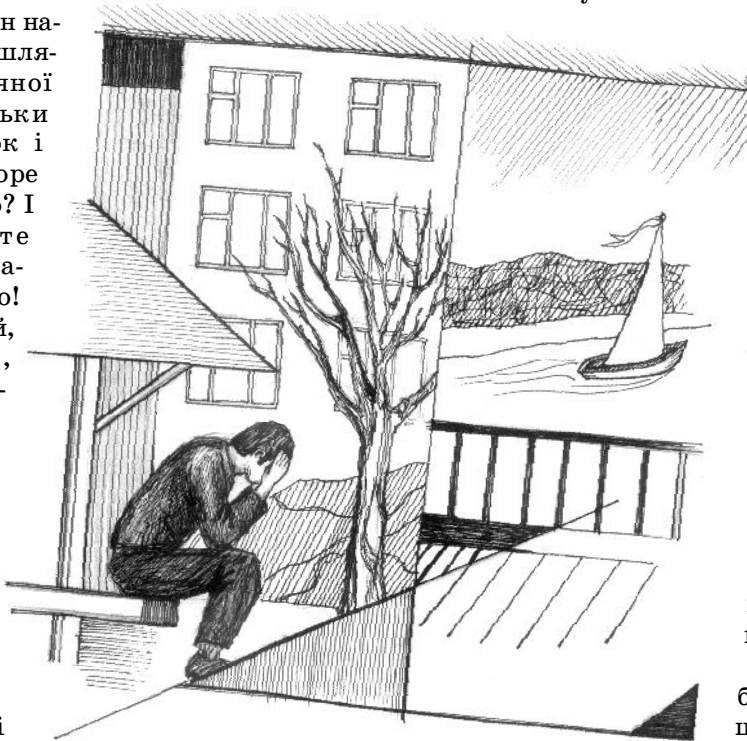
— А що маю казати?..

— Як що? Потрібно щось робити. Ти не міг би прийти і подивитися Альошку? Ти ж, зрештою, лікар.

— Це неможливо. У нас є своя квартира. Привозь сина і все буде добре, я впевнений.

— Але це неможливо... Я ж казала...

— Ради Альошки...

Деякий час вона знову мовчала. Потім видихнула:

— Гаразд... Нехай... Скажи йому кілька слів.

В трубці засопіло — і Орест почув Альошин голос, найдорожчий, наймиліший, від якого закалатало і стиснулось серце:

— Тя-а-тьо! Де ти тю-у-ть? Мама би-и-ие!

І десь здалеку долинуло Оленчине:

— Альошо, нащо ти кажеш неправду?

Орест вийшов на подвір'я, набрав повні легені повітря, відчуваючи, як воно вливається туди холодним струменем, заповнює найвіддаленіші куточки, витісняючи все брудке і нечисте, що за ці дні знайшло там притулок, і з насолодою видихнув. В голові злегка запаморочилося. Він знайшов вільне місце на лавці під деревом і сів, аби осмислити те, що сталося.

Йому здалося, обставини аж надто круто і незвично змінюються, причому, без будь-якого втручання з його боку. Він на мить навіть уявив себе маленьким і безпорадним чоловічком на шахматному полі, навколо якого хтось невидимою рукою ціленаправлено рухає фігурами, тиснучи то з одного, то з іншого боку. В свідомості зринали, здавалося б, давно забуті життєві ситуації, шикувалися в логічний ряд — і потрохи він почав усвідомлювати, що вони не були випадковими, а навпаки, сприяли якійсь чітко визначеній меті, котра тепер ледь-ледь проступала перед ним серед вихору думок і передчуттів.

До його слуху донісся спів. Орест огледівся — на невеличкому майданчику, перед входом в поліклінічне відділення, зібрався чималий гурт хворих.

— Що там? — запитав у лисуватого чоловіка середніх літ, який сидів поряд, з газетою.

Той, здалося, тільки й чекав на це запитання — враз ожив, заметушився:

— Та це ж штунди прийшли у свою віру переманювати, — заговорив, смакуючи кожне слово. І скривився у зневажливий посмішці: — Сектанти! Ач як виспівують. А потім ще й книжки роздаватимуть. Я знаю... Вчора про них по радіо так і говорили: і поспівають, і пожалують, і про любов розкажуть, ще й помогти можуть. Дивись, хтось і кляне.

Орест рішуче підвівся і направився до гурту. І вже вслід собі почув:

— Вони тільки й нишпорять, де в людей біда: то в лікарню, то в сім'ю неблагополучну — знають куди йти. Але ми віри православної — і я туди ані ногою!

Орест став трохи віддалік. Їх збилося до купи душ з двадцятіро. Переважно молодь, хоча серед чоловіків були й старші. Деякі тримали в руках пісенники.

Безутішний скрізь блукав я,—

Де ж міг радість я знайти?

До Тебе тепер прийшов я:

Вірю, втішиш мене Ти.

«І хто б сказав мені, що я маю робити», — думав Орест. — А хіба тобі не все одно? — різнула думка. — Ти певно, що не зможеш жити інакше. У тебе стільки звичок, з якими ти ніколи не розстанешся. До того ж, ти так цінуєш свою роботу. Ще б пак: перспективний хірург, кандидат наук — твоя доля в твоїх руках. А Оленка точно скаже, що ти збожеволів.

Від цих думок Оресту стало не по собі, і він уже зібрався йти геть, тим більше, що там уже дійсно почали роздавати якісь книжки (бач, не помилився лисий), коли почув тихе і вибачливе:

— Євангелію не візьмете?

Орест озирнувся: обіч стояла дівчина років двадцяти і нерішуче простягала йому книжечку в простенькій обкладинці.

— А в мене вже є, — він невесело усміхнувся. — Аж дві, в таких, знаєте, оригінальних оправах. Подарували...

— Тоді, може, ось журнали... — затнулася на мить, — це для жінок.

— Ну, раз для жінок, — повеселів Орест, то це саме те, що треба. Давайте.

Він нарочито діловито взяв у руки журнал і впевнено розгорнув навмання. Його очі вихопили з тексту рядок, перестрибнули на другий, третій... І враз сталося неймовірне. Ті, як здавалося, випадкові слова стали лягати на його серце вогненними літерами: «Я — Бог обстоятельств. Обстоятельства складываются не случайно, это Я помещаю тебя в них... Все, что происходит вокруг тебя, и все, с кем ты общаешься, — проявление целенаправленной воли... У тебя началась полоса неудач? Несчастья преследуют тебя? От меня это было. Я муж скорбей и изведавший болезни. Я оставил тебя без поддержки, чтобы ты обратился ко Мне и обрел утерянное, вечное... Твой друг подвел тебя? Подвел тот, кому ты доверял больше всех? От меня это было. Я допустил разочарование для того, чтобы ты понял: твой лучший друг — Христос...»

Орест відчув, як йому пересихає в горлі.

— Що... що це? — насили вимовив, намагаючись оволодіти собою.

Певно, він виглядав кепсько, бо та дівчина й собі збентежилась.

— А що там? Щось не так? Я ще сама не читала... Вибачте... Ви приходьте до нас на богослужіння — там вам все розкажуть.

З тих пір минуло два місяці. Щось таки надломилось, перевернулось в Орестовій свідомості. З кожним днем він все більше і більше пересвідчувався, що сприймає світ по-іншому, здавалося, десь там, в глибині його ества, йде повільний, з численними зупинками і навіть відступами, процес переосмислення, переоцінки життєвих цінностей. Він відчував, як тьмяніють, втрачають вагу і відходять в небуття

його колишні переконання і пріоритети. Все, що раніше так бережно плекалось в душі, мало не обожнювалось, тепер перетворювалося в руїни, розсипалося в прах. Йому робилося незатишно. Він втрачав спокій.

А Той, до Кого він невміло й боязко, немов дитя, яке тільки-но зіп'ялося на кволі ноги, направляв свої стопи, був десь далеко-далеко і лиш інколи проглядав крізь густу імлу. Водночас росла і міцніла впевненість, що тільки Він може дати смисл існуванню, думалось: я повинен знайти Його, інакше життя моє втратить будь-який сенс.

В той вечір Орест прислухався-таки до тієї дівчини з Євангелією — і на одній з вуличок відшукав молитовний будинок. Відтоді, коли випадала нагода, відвідував там богослужіння. Він відразу зауважив ту особливу атмосферу, котра панувала тут, зрозумів, що ці люди щирі у своїй вірі, тверді у сподіваннях, і їх єднає щось значно більше, ніж звична з давніх пір релігія. У своїх молитвах вони так просто зверталися до Бога, немов близько знали Його.

Орест пригадував пишні служби у Володимирському соборі, на яких раніше любив бувати, з безкінечними церемоніями, речитативами священиків, запахом ладану — йому завжди здавалося, що тут він відпочиває душею, знаходить втрачений спокій, наближається до Бога. Та якось він зловив себе на думці, що його приваблювали не літургії, а час, коли храм відпочивав: десь згори падало м'яке світло, залишаючи кутки в напівтемряві, рівно горіли свічки серед задумливих образів на древніх іконах, туди-сюди стиха сну-

вали набожні бабки. Його збентежило це відкриття. — А що, власне, я намагався там відшукати? — думав, відчуваючи, як в душу заповзає страх. — Бога? Себе? А, можливо, прагнув схватися в ілюзіях?

І він радів, що все залишилось позаду, що йому все-таки якимось чудом вдалося переступити ту межу, яка відділяла від Бога. Часом слухав, як калатає, солодко щемить його серце від передчуття такої жаданої і давно очікуваної зустрічі.

Але тягар минулого пригнічував,

їдкою пилюкою здіймався із давно забутих напластувань життя, маячів перед очима, отруював існування. Разом з цим народжувалося бажання позбутися його. Тепер Орест вже усвідомлював, що йому потрібно визнати свої гріхи і розкаятись в них. «Ну, що ж, — думав собі, — коли я всюди відчуваю себе винним, то значить я їх визнаю. А далі?.. В чому полягає процес покаяння? Як народитись вдруге, від Бога?» Його розум, знайомий з вченнями різних філософських шкіл, був неспроможний відповісти на ці питання.

І Орест намагався про це не думати, заспокоював себе тим, що з часом все виясниться стане на свої місця. Оленка тепер дивилася на нього з підозрою і очікувально, немов на людину, вчинки якої передбачити важко. Спершу вона була просто приголомшена зміною його світогляду, але згодом заспокоїлась — певно, зрозуміла, що нічого небезпечного він в собі не таїть. Часом казала з сумом: «Ти зовсім, зовсім чужий!» Здавалося, відчувала ту пустку, якою тепер стало його серце. Хоч і не знала, та й не могла знати, що для старого й звичного там вже не було місця, а нове ще не прийшло.

Орест при нагоді усамітнювався: блукав малолюдними вуличками Києва, годинами просиджував у скверах. Думав про Нього. І відчував себе знеможеною людиною серед гарячих пісків, яка всім своїм еством відчуває десь поряд джерело, повне цілющої прохолоди, але ніяк не може відшукати його. Якось, гортаючи Літопис Руський й у «Повісті

минулих літ», він натрапив на описання життя

подвижників печерських. Читав: «І сей Ісакій обрав строге життя. Він облачився у власницю, і звелів купити собі козла, і обдерти козла мішком, і натягнув його на власницю, і обсохла навколо нього кожа сира. І затворився він у печері, в одному проході, в келійці малій, ліктів на чотири, і тут молився Богу безперестанку день і ніч зі сльозами. А їжею його була одна проскура, і та через день, а води в міру він пив... І таке чинив він сім літ, на світ

не виходячи, ні на боку не лежачи, а сидячи він приймав трохи сну».

Орест вдивлявся в ті древні слова, намагався прочитати щось між рядків, прослідкувати висловлені і, можливо, невисловлені думки Нестора-літописця, аби лиш зрозуміти, чи знайшов цей Ісакій в тій печері Ісуса Христа. Але чим більше він перегортав сторінки літопису, тим більше кам'яніло його серце. «Я схожий на сліпе щеня, яке кинули серед дороги», — думав з тугою.

В громаді християн Орест зблизився з одним старцем. Було йому — хто зна? — років вісімдесят. Кілька разів вони випадково опинялися поряд на лавці, а потім вже й так сідали поруч. Онисій, так кликали старого, нічого не розпитував, проте часто розповідав про себе. Він мав на диво чіпкий розум, і всі псалми співав з пам'яті. Але якось Орест помітив в руках Онисія пісенник.

— Я вже мало знаю, бо старий, а ти теж не знаєш, бо молодий, — мовив той. — Отож, два чоботи — пара, будем разом Господа прославляти.

Вже після богослужіння Онисій простягнув пісенника:

— Нехай у тебе буде...

А потім тремтячими руками висунув з кишені піджака якусь потерту християнську брошуру.

— Прочитай, — не так порадив, як попросив, — може згодиться.

...І ось його вже нема. На кількох зібраннях Орест даремно шукав старого очима. Певно, прихворів, здогадувався, все-таки літа. Та вирішив запитати: мовляв, Онисія щось не видно.

— Го-го! — здивувався сусід по лавці. — Вже тижні зо два як поховали, відійшов Онисій.

Орест раптом відчув себе самотнім і... покинутим. І вже нічого не чув — думав про сивого старця, до якого — лише тепер зрозумів — так приліпився серцем. Пригадалось: одного разу почув, як Онисій молився за нього. Не молився, а звівши старечі руки, тихо й слізно вимолював його у Бога. Тоді Орест прийнявся такою вдячністю до старого, що захотілося обняти його за плечі, зробити щось надзвичайно добре.

Вдома Орест відшукав ту Онисієву книжечку, яку до цих пір так і не спромігся переглянути, і почав читати. Було вже за північ, коли він прочитав: «Кожна людина приходить до Бога особисто. З вірою, що Бог є. З покаюванням про минуле. Вона просить Бога про прощення і всиновлення і передає своє життя Ісусу Христу. Коли ви не зробили ці кроки — що заважає вам це зробити зараз?»

І хоч подібне Орест вже чув десятки разів, ці звичайнісінькі слова тепер стали для нього

одкровенням. Значить, думав, я прямо зараз можу звернутися до Бога... Він довго лежав у темряві — пригадував минуле, відчуваючи, як від серйозності наміру дрібно тремтить все його ество. Потім став на коліна. Мовчав. Ніби вагався, чи звернув Бог увагу на нього. І промовив:

— Господи Ісусе, ось я стою перед тобою недостойний...

Він прагнув пройти в своїй розповіді все до дна, зазирнути в найглухіші, найпотаємніші закутки, щоб кожну неправду вивести на світло. Зрештою, замовк. Але не звівся — чекав відповіді на свою сповідь. Холодним вужем поповзли думки: «А що, як не почув мене Він? І як я дізнаюся, що гріхи мої прощені, а я прийнятий Богом?..»

Незвичайне почалося зранку, коли по дорозі в клініку Орест відчув дивне піднесення настрою: невимовно радів кожній зустрічній людині, кожному промінчику сонця, котре, здіймаючись, просочувалось крізь каштани; холодним бризкам зрошувальних машин, які, розправивши водянні вуса, снували в цей час містом; двірнику, що, махаючи мітлою, знімав під ногами перехожих хмари пилюки. Перед його очима все повстало в неповторному світлі, як вперше в житті. І водночас було таким дорогим, немовби відбувалось востаннє. Незвідане досі почуття любові до всього навколишнього росло в Орестовій душі кожної хвилини. І не зупинялось.

Інколи воно ставало настільки могутнім і всепоглинаючим, що Орест був не в силі дати собі раду — він знаходив у відділенні якийсь закуток, аби не потрапити комусь на очі, і плакав. Зрештою, того дня йому довелося більше плакати, ніж працювати. Але то були сльози радості, разом з якими з душі вилувалася вся гіркота, котра накопичувалася там роками. А з якою ніжністю він тепер оглядав хворих, здавалося, кожна клітинка його ества переймалася їхнім болем і переживаннями. Та що хворі! Немало тому дивуючись, Орест помітив, що навіть недругів йому хотілося пригорнути, ніби близьких людей.

Пригадалося, як, посилаючись на людську природу, він завжди насміхався над Ісусовим «любіть ворогів ваших». Але природа залишилася тією ж. Що ж змінилося?

І раптом прийшло усвідомлення: це вже не я люблю, але Христос в мені...

Вечері Орест вирішив поділитися своїми переживаннями з Оленкою. Та інакше він вже й не міг — його душу переповнювало бажання розповідати про Нього, говорити про Нього. Але відчуваючи, що знову може не стримати сліз, він довго сидів у кріслі з книгою в руках, роблячи вигляд, що читає її, а насправді намагався зробити своє серце кам'яним і нечутливим. Зрештою, заговорив. Мовляв, так і

так, Оленко... Такі ось справи... Зрадливі і непрохані сльози потекли з очей струмками. Ні, це вже було занадто. Орест вискочив в іншу кімнату, щоб вгамувати себе. Думав: тільки цього не вистачало! І на кого я тепер схожий?!

Знову вийшов. Оленка дивилася на нього великими очима. Відкрив уста з впертим і якимось фатальним прагненням тримати себе в руках. Та водночас зрозумів, що не в силі володіти собою. І нехтуючи своєю гордістю, вже не звертаючи уваги на сльози, що заструменіли лицем, Орест став розповідати про свою

знахідку, свою радість, про ту незбагненну і неземну любов, котра тепер оповивала його душу.

Він говорив, говорив, говорив, з радістю і надією усвідомлюючи, що його нинішні незахищеність і сльози не викликають у дружини зневаги, а навпаки, лягають благодатним дощем на її серце.

А попереду була Вічність. Вічність з Богом.

Малюнки Володимира ЮХИМЧУКА

З ІНШИХ ВИДАНЬ

☑ Чи доводилося вам чути пісню «Що за друга маємо ми», яка співалася 50 мовами одночасно? Цей унікальний хор звучав в Амстердамі на Всесвітньому з'їзді евангелістів. Він працював 10 днів з 29 липня по 6 серпня і зібрав 10 тисяч пасторів та проповідників із двохсот країн світу. Незважаючи на багатогранність тем, які були підняті у проповідях, доповідях та рефератах, у центрі уваги залишалася найголовніша тема — як охопити проповіддю увесь світ.

«Я світло для світу». Христос виконав свою місію: Він освітив світ — і це світло розповсюджується по всій землі Його послідовниками. Тому Він каже віруючим: «Ви — світло для світу». Так, тепер усім нам потрібно освітити усі куточки світу.

Газета «Жизнь и вера»

☑ Газета «Вокруг» у вересневому номері цього року друкує матеріал про Транс-світове радіо. Коли ми жили за «залізною завісою», ця християнська організація в Німеччині готувала передачі російською мовою. Та коли «завіса» у 1990 році впала, Йоган Вінс, директор Російської служби Транс-світowego радіо, вирішив перенести роботу в Росію, ближче до слухача. Першу студію було відкрито в Санкт-Петербурзі в дзвіниці церкви на Поклінній горі.

Транс-світове радіо — це величезна організація, яка транслює свої передачі більше, ніж 150 мовами світу, її редакції відкриті в багатьох країнах, в тому числі й на території СНД — в Києві, в Харкові, Бресті, Курську, Москві. Транс-світове радіо несе евангельську звістку тим, хто ще не чув її. І девіз його залишається незмінним — «Ми говоримо про Бога».

Газета «Вокруг»

☑ Після землетрусу 7 грудня 1988 року в Вірменії почалося велике пробудження, багато людей почали приходити до Бога. Багато біженців з Азербайджану внаслідок військових дій, які почалися у листопаді 1988 року в Нагорному Карабасі, бачили єдиний вихід з цієї ситуації — примирення з Богом. До 1989 року було близько 7000 членів Церкви, а за наступні 10 років (до 1999 року) їх кількість зросла до 17 000 членів.

Великі церкви розділені на домашні групи, які збираються за місцем проживання. Зараз є 700 груп. Також багато спеціальних груп для новонавернених. З новонаверненими Об'єднана церква ХВЄ Вірменії налічує 50000 членів. *Журнал «Слово християнина»*

☑ Володя був інженером. Добрим, чуйним до людей 26-річним чоловіком. Поїхав у відпустку з дружиною

на Дністер. Плавав погано і потрапив у вир. Став кликати на допомогу. На березі сиділи люди, випивали. Ніхто не відгукнувся.

Потім вони скажуть: «Що ж, у війну загинуло 20 мільйонів...» Дружина Володі — чудовий плавець, але також у воду не кинулася. У неї були свої виправдання: «На березі у чоловікових туфлях лежало 200 доларів. Я боялась залишити. Вкрадуть...» Не знаю, про що вона думала в ці трагічні хвилини. Зрозуміло одне: дружина не думала про найголовніше — про життя рідної людини, свого чоловіка, батька її дитини. Володя загинув, і мізерною була сума, в яку вона оцінила його життя.

Бачити перед собою головне людині необхідно не тільки в ситуаціях надзвичайних. Можна ж прожити все життя і жодного разу не опинитися в екстремальному становищі, подібному до того, в якому опинився Володя. Але важка праця повсякдення, безліч найрізноманітніших і невідкладних справ, постійна нестача часу можуть привести до не менш печальних наслідків. Ці обставини, які повторюються з дня на день, можуть відняти в людини не тільки радість у сприйманні буття, але й сам його смисл.

Щодня ми дуже зайняті. Є немало важливих справ, які вимагають нашої участі. То ж що в нашому житті повинне бути головним? Відповідь потрібно шукати в Книзі життя — Біблії.

Журнал «И все же»

ХРИСТІЯНСЬКА ЕТИКА ЯК ОСНОВНИЙ ЕЛЕМЕНТ ВИХОВАННЯ

малого покоління

«Без Бога — ані до порога», — так влучно та просто каже народна мудрість. А вона, як відомо, опирається на багатовіковий практичний досвід. Український народ, незважаючи на деякі

В умовах існування України як незалежної держави чітко помітні дві домінуючі тенденції соціального розвитку: з одного боку, відродження національної свідомості, української культури і мови, духовності і релігії, а з іншого — прагнення до інтеграції у світове і європейське співтовариство, глобалізація різних сфер матеріального та духовного життя, що вимагає орієнтації на інтеркультурну освіту, основними елементами якої є пріоритети загальнолюдських цінностей. Метою інтеркультурної освіти є виховання молоді з такими якостями, як гуманність, толерантність, активність і здатність до самостійного вибору в оцінках та вчинках.

На сучасному етапі Україна постала перед складною цивілізаційною кризою, коли матеріальний розвиток піднявся над духовним і випередив його. Як наслідок цього, деградація духовності стала найактуальнішою проблемою сьогодення. Вирішення цієї проблеми цілком можливе через систему виховання, яка б несла в собі духовність, культуру і мораль. Могутнім виховним потенціалом володіє християнська релігія, вплив якої на духовність і мораль людини

темні сторони своєї історії, намагався дотримуватися цього правила. Можливо, саме тому він зберіг десь глибоко в душах і проніс через десятиліття безбожництва іскру духовності. Сьогодні ми намагаємося роздмухати цю іскру. Це дається важко, часто за «відродженням духовності» маскується лише повернення до зовнішніх форм або язичницьких вірувань. Тому так важливо донести до людей істинну духовність, яку нам відкриває Боже Слово. А ще важливіше — донести її до наших дітей, до тих, хто житиме в Україні ХХІ століття.

доведено протягом багатьох століть. Відомо, що на її основі можна побудувати виховання молодого покоління з позитивними ціннісними орієнтирами. З метою практичного застосування потенціалу християнської релігії в Україні з 1992 року факультативно, а з 1998 року як обов'язковий предмет християнська етика введена до загальноосвітніх шкіл розпорядженням голів обласних держадміністрацій Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської областей. Християнську етику було включено до навчального розкладу і вона охопила 98% учнів. Нині інтенсивна діяльність у напрямку введення християнської етики в школах проводиться в Чернівецькій, Херсонській та Донецькій областях.

На Рівненщині з 1995 року ведеться значна науково-практична робота в галузі викладан-

ня християнської етики при Університеті «Острозька Академія». Саме тут було проведено 6 унікальних для України міжнародних науково-практичних конференцій під загальною назвою «Виховання молодого покоління на принципах християнської моралі в процесі духовного відродження України». Отож, при сприянні голови Рівненської обласної ради п. Богдана Корилкевича та голови Рівненської облдержадміністрації Миколи Сороки, Рівненською обласною радою прийнято рішення №143 від 24.03.2000р. Про запровадження предмету «Християнська етика» в загальноосвітніх школах Рівненщини і затвердження Університету «Острозька Академія» та Рівненського інституту підвищення кваліфікації педагогічних кадрів як базових центрів підготовки викладачів християнської етики. Це в свою чергу

стало поштовхом для того, щоб 25 травня 2000 року за наказом ректора Університету «Острозька Академія» І.Д. Пасічника при Університеті «Острозька Академія» створено факультет підготовки викладачів християнської етики і призначено деканом факультету проф. Жуковського Василя Миколайовича.

Мета діяльності факультету — готувати висококваліфікованих викладачів християнської етики для дошкільних, середніх, середніх спеціальних та вищих навчальних закладів. Предмет християнська етика носить інформаційно-виховний характер, який не супроводжується релігійними обрядами. Головною метою християнської етики є ознайомлення з основами християнського морально-етичного ідеалу і базовими елементами української християнської традиції.

Протягом літніх місяців для двох потоків викладачів хрис-

тиянської етики було проведено місячну настановчу сесію, і тепер 97 педагогів викладатимуть християнську етику в загальноосвітніх школах протягом 2000-2001 року, та поряд з цим вони продовжуватимуть навчання в Університеті «Острозька Академія», яке триватиме два роки.

Експериментальне викладання предмету «Християнська етика» в школах міста Рівного та області дало свої перші позитивні результати: педагоги, шкільні психологи, батьки та учні відзначили зниження агресивності і ворожості у підлітків, формування позитивних рис їх поведінки.

Беручи до уваги такі результати і вивчивши результати статистичних даних з кримінальної ситуації в районах Рівненської області та кількість викладачів зрізних районів, які навчаються на факультеті підготовки викладачів християнської етики, бачимо таку парадоксальну ситуацію: з ра-

йонів, де високі кримінальні показники, найменша кількість викладачів, які бажають викладати християнську етику. Зокрема це такі райони, як Радивилівський, Гоцанський, Демидівський, Дубенський. Прикро, що не всі педагоги, які беруть на себе відповідальність за виховання молодого покоління, усвідомлюють важливість християнських засад для виховання і формування свідомої особистості.

Викладачі та студенти факультету підготовки викладачів християнської етики впевнені в тому, що ті позитивні зміни, які зумовлені їх діяльністю, будуть реальним внеском у процес виховання молодого покоління. Повернення до традиційних, випробуваних народом упродовж століть християнських цінностей, сприятиме духовному оздоровленню нації і моральному відродженню України.

*Світлана ШЕВЧУК,
м. Острог*

«Вузька стежка — 2000»

Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї (Пр.22:6).

Над землею лине теплий літній день... Сонце м'яко стеле своє проміння поміж крилатих дубів, ніжно лоскоче дитячі обличчя, привітно усміхається землі і не може зрозуміти чому сльози, чому їхні серця сповняє трепетний щем, чому їх погляд летить до небес... Дивується вітер, що на мить заплутався у дитячих кучерях, дивується все навколо. Хоча дивуватися немає чому. Все просто: діти моляться, діти славлять Бога, діти величають Творця за прекрасний час, який вони провели разом. Ще, здається, недавно з гуркотом відчинялися ворота християнського табору «Вузька стежка», а ось ще мить — і вони залишають його стіни, що вже встигли стати рідними, ще мить — і кілометри проляжуть між ними і їх новими друзями, вихователями, але все, що було тут, назавжди запам'ятається, дорога, на яку вони ступили у таборі, вестиме їх до вічності з Ісусом...

Традиція християнських таборів на Хмельниччині була започаткована два роки тому, і цей табір, вже другий, — завдячує своїм існуванням зусиллям ентузіастів, відданих Богові працівників, що задля слави Господньої, без будь-якої оплати, пішли на працю, завдячує підтримці обласного об'єднання ХВЄП, його голові М.М. Пилип'юку, і, звичайно, милостям та благословенням Божим, які не полишали нас ні на мить.

Перед початком табору було безліч перешкод і проблем, але Господь все чудово вирішив і влаштував на добро дітям Своїм, які ревно молили Його про допомогу. Ціле літо з неба лилися дощі, але на час табору засяяло сонце — і єдиними зливами були потоки Божих благословень.

З 9 по 19 серпня орендована обласним об'єднанням територія піонерського табору «Пролісок», що під Шепетівкою, перетворилася на царство добра, миру, любові, радості під символічною назвою «Вузька стежка». Сюди

з'їхалися 84 дитини від 8 до 14 років з усіх куточків нашого краю, причому діти не лише віруючі, але й невіруючі. Метою вихователів було прищепити дітям любов один до одного, до слова Божого, до молитви, навчити юні серця речам, які б започаткували їх служіння Ісусу, настановити їх на дорогу, з якої б вони не звернули до кінця своїх днів. На цей короткий термін була розрахована програма зібрань, біблійних уроків, християнських ігор, активного відпочинку. На біблійних уроках діти опановували Божу науку про те, якими ми повинні бути, і впродовж дня на практиці використовували вивчений матеріал. Діти самі проводили по два зібрання щодня, самі (за підтримки вихователів) робили перші спроби у проповіді, співі, декламуванні віршів, вчилися молитися. Дитячі серця загорілися бажанням служити Богові, і великою несподіванкою для нас, вихователів, було одного вечора почути наростаючий шум у кімнатах. Коли ми відчинили двері — наша радість не мала меж. Ті діти, що ще вчора не могли сказати у молитві й двох речень, сьогодні на весь голос, стоячи на колінах, славили Бога. Алілуя!

Молитва тривала близько трьох годин. Вже давно пора була

спати, але діти не вставали з колін. Того благословенного вечора Бог охрестив Духом Святим 11 діток. Наступні дні летіли, мов на крилах. Зібрання, уроки, ігри — скоріше б вечір. І увечері знову палав вогонь гарячих молитов, із дитячих вуст до Бога лились потоки живої води, наповнюючи спрагли серця. До кінця табору 33 діток і ще 5 дорослих були хрещені Духом Святим, і на останньому, заключному зібранні юні проповідники, співаки славили Бога за цей великий подарунок, говорили, що їм ніколи не забути цього табору, що вони їдуть звідси новими людьми, людьми, що відчули радість єднання з Ісусом...

...Лине над землею теплий літній день. Дитячий погляд туманить сльоза, діти моляться.

Навіває смуток тихий подих вітру, адже ще мить — і злетить у безмежну даль акорд незабутньої пісні... «Он нас сделал родными...» Ще мить — і вони, прощаючись, потиснуть один одному руки, ще мить — і закінчиться ще один благословенний табір, але вузька стежина, яку полюбили ці дітлахи, не закінчиться ніколи — вона веде у вічність.

*Микола Савчук,
м. Ізяслав,
Хмельниччина*

В з'їзд Об'єднаної Церкви Християн Віри Євангельської України

«І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею» (5М.8:2). «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр.16:15). Ці дві цитати з Біблії стали девізом V з'їзду Об'єднаної Церкви Християн Віри Євангельської України і визначили ті питання, які обговорювалися на ньому. З'їзд відбувся 15-16 вересня в місті Бердичеві. В його роботі взяли участь 686 делегатів з місцевих церков ОЦХВЕ, а також представники цього союзу з Росії, Молдови, Німеччини та США. Від Всеукраїнського Союзу Християн Віри Євангельської на з'їзді були присутні голова Союзу Михайло Паночко (він мав вітальне слово), єпископи Петро Сердиченко та Микола Камінський.

На з'їзді з доповідями та звітами виступили Віктор Белих, Петро Новорок, Василь Денисюк, Ігор Дутко, Георгій Бабій, Іван Федотов та інші. Всі присутні мали змогу ознайомитися з історією п'ятидесятницького пробудження в Україні та з сучасними напрямками діяльності союзу ОЦХВЕ України.

В ході з'їзду затвердили склад оновленої Ради єпископів, а також обрали Правління цієї Ради. До складу Правління Ради єпископів ОЦ ХВЕ України ввійшли: Георгій Бабій — начальствующий єпископ, Петро Новорок — заступник начальствующого єпископа, Василь Денисюк — секретар, Михайло Якобчук, Геннадій Тупіков, Юхим Миронець, Адам Озерчук, Михайло Соловей, Дмитро Федоров, Людвіг Голосинський. З'їзд також затвердив відділи при Правлінні, їх склад та відповідальних за них: відділ евангелізації (Михайло Якобчук, Олег Пишнюк, Сергій Богачук), молодіжний (Петро Цимбал, Микола Усач), відділ освіти (Василь Денисюк, Андрій Бабій), милосердя (Петро Новорок, Микола Коваленко), видавництва та друку (Микола Усач), недільних шкіл (Павло Жмур), матеріальний відділ (Людвіг Голосинський).

Одночасно з вирішенням важливих питань, з'їзд став також незабутнім християнським святом слави та хвали Господу.

ВСЦ ХВЕ: події хроніка новини

◆ 9 вересня 2000 року в церкві «Сілоам» м. Києва відбулася конференція вчителів недільних шкіл київських церков. Конференцію проводили заввідділом НШ ВСЦ ХВЄП Л.Онищук, завідуюча відділом НШ м. Києва В. Єфремова та заввідділом НШ Київської області Л.Содолько.

◆ 19 вересня народний депутат В.Г. Шушкевич та голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко відвідали дитячий притулок «Отчий дім» в селі Петровському Київської області (директор Роман Корнійко). Гості цікавилися умовами проживання дітей, мали з ними цікаву розмову.

◆ 20 вересня у канцелярії Союзу голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко мав зустріч з головою Об'єднання Слов'янських Церков Східної Америки С. Радчуком, на якій обговорювалося питання утворення нових церков в Україні.

◆ 23 вересня голова Союзу М.С. Паночко мав зустріч з братською радою церкви ХВЕ «Воскресіння» міста Львова, яку очолює єпископ Василь Боєчко. На цій бесіді брати однодушно вирішили приєднатися до Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП.

24 вересня у цій же церкві відбулося богослужіння, після якого Михайло Паночко дав інформацію про життя і діяльність Союзу, а також відповів на запитання членів церкви.

◆ 25 вересня відбулася зустріч голови ВСЦ ХВЄП М.С. Паночка з членами Львівської пресвітерської ради на чолі зі старшим пресвітером Р.І. Ляховським, на якій обговорювалися питання, що стосувалися 1-ої церкви міста Львова та діяльності Львівської семінарії.

◆ 25-27 вересня 2000 року в місті Джанкой (Крим) відбувся семінар для вчителів НШ церков Криму. Проводили семінар заввідділом НШ Криму А. Іванькіна, заввідділом НШ Дніпропетровської області Л. Сопілкіна, заввідділом НШ ВСЦ ХВЄП Л.Онищук.

9-13 серпня у Хельсенкї пройшла 9 Європейська П'ятидесятницька конференція, у якій взяли участь відомі європейські євангелісти та проповідники. Протягом цих днів Виставковий зал (6 тисяч місць) та стадіон Хартвал (14 тисяч місць) були переповнені гостями та учасниками, які мали чудову нагоду прославити свого Спасителя.

◆ 26 вересня у місті Тернополі в молитовному будинку, що на вул. Квітовій, відбулося засідання обласної пресвітерської ради, на якому вирішувалися питання, пов'язані з підготовкою до звітної конференції та про ситуацію у церкві міста Ланівці. Ввечері того ж дня члени пресвітерської ради на чолі з В.М. Бровкою та М.С. Паночком провели членське зібрання у місті Ланівці, де вирішувалося важливе питання єдності народу Божого.

◆ 27-28 вересня канцелярію Союзу відвідали єпископ церков Донецької області А.І. Безкровний і старший пресвітер церков Кіровоградської області В.І. Ткаченко. Обговорювалося питання щодо відкриття нових церков і придбання домів молитви для них. Брати повідомили, що деякі церкви з інших п'ятидесятницьких об'єднань бажають увійти до складу Союзу ХВЕ.

◆ 29 вересня у Києві відбулася зустріч керівників п'ятидесятницьких об'єднань. Головне питання зустрічі — мир та співпраця між церквами та союзами.

◆ 4 жовтня голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко і старший пресвітер церков Дніпропетровської області відвідали церкви ХВЕ м. Жовтих Вод, де була проведена братська рада, на якій шукалися шляхи вирішення духовних та матеріальних проблем.

◆ 5 жовтня відбулося засідання обласної пресвітерської ради у м. Дніпропетровську, на якому піднімалися питання про відновлення роботи Біблійного коледжу, відкриття нових церков, а також про духовний стан деяких служителів.

◆ 6 жовтня у місті Джанкой (Автономна Республіка Крим) відбулося засідання пресвітерської ради, яке очолював виконуючий обов'язки старшого пресвітера В.О. Почтарьов. Основне питання — відновлення роботи Об'єднання церков ХВЕ Автономної Республіки Крим. 15 церков півострова мають намір увійти у ВСЦ ХВЄП.

◆ 7-8 жовтня голова Союзу М.С. Паночко відвідав церкви у містах Сімферополь та Красногвардійськ, де були проведені братські зустрічі, бесіди, а також урочисте служіння «Свято жнив» у місті

Міжнародна військово-християнська конференція відбулася у Львові

З 11 по 14 жовтня у Львові проходила ювілейна міжнародна військово-християнська конференція, присвячена 2000- річчю Різдва Христового. Організаторами конференції виступили Державний комітет України у справах релігій та Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій. В конференції взяли участь ієрархи всіх православних церков України, Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви та протестантських церков. Крім того, тут були присутні представники Міністерства оборони України та релігійні діячі зі США, Великобританії, Німеччини, Росії, Вірменії та Білорусі. Протягом трьох днів учасники конференції розглянули проблеми «культування» християнської ідеї серед військовослужбовців. Розглядалися питання богословського осмислення проблем армії, війни та миру, питання свободи совісті та віросповідання. Особливе місце в конференції було відведене темі введення інституту капеланства в українській армії. Певні напрацювання в цьому напрямку вже є в Західному оперативному командуванні української армії.

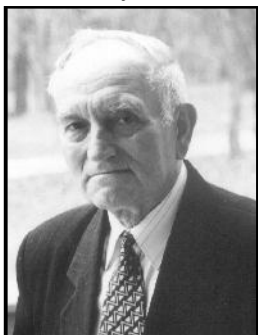
Як зазначив заступник командуючого з виховної роботи Людвіг Ковельський, 97% військовослужбовців Західного командування називають себе християнами. За його словами, в Західному командуванні вже з'явилися перші капелани. Однак, на думку єпископа Української Православної Церкви Київського Патріархату Антонія (Маходи), загальна ситуація з введенням інституту капеланства в українських збройних силах є незадовільною. На це негативно впливає відсутність відповідної законодавчої бази і слабка зацікавленість в цьому інституті з боку Міністерства оборони.

Джанкой. На всіх зустрічах брати наголошували позитивні зрушення в питанні єдності і духовного оновлення церков Криму.

◆ 17-18 жовтня 2000 року завідділом недільних шкіл ВСЦ ХВЄП Л.Ф. Онищук зустрівся в Мінську з керівниками методичного центру НШ Білорусі. Було обговорено ряд питань про співпрацю, обмін досвідом та взаємодопомогу між відділами НШ церков ХВЄ України та Білорусі.

◆ 20-21 жовтня у м. Києві відбулася перша конференція випускників КБІ, на якій брати та сестри ділилися своїми успіхами, переживаннями та проблемами. Було прийнято рішення періодично проводити такі зустрічі для обміну досвідом роботи, підтримки словом і молитвою всіх, хто працює на ниві Божій.

◆ 21 жовтня в Тернополі відбулася річна звітна конференція церков християн віри євангельської за участю пастирів, дияконів та проповідників. Головне питання, яке розглядали на конференції — заява обласного пресвітера В.М. Бровки з проханням про його дострокове звільнення. Ця область займає третє місце в Союзі за кількістю громад, але сьогодні тут є ба-

гато складних духовних проблем та невирішених організаційних питань.

У своєму виступі Михайло Паночко зазначив, що новий час визначає нових людей, а тому потрібно працювати у напрямку більшого духовного зростання і єдності церков, відновити християнські радіопередачі, успішніше вирішувати питання будівництва домів молитви, мати свою канцелярію.

Учасники конференції задовільнили прохання В. Бровки. Виконуючим обов'язки старшого пресвітера обласного об'єднання церков ХВЄ обрано Петра Яковича Скакуна.

Поновлено обласну пресвітерську раду за рахунок молодих енергійних пасторів, зокрема в неї увійшли Віталій Яцюк, Микола Мельник та Анатолій Дрозд.

Ярослав Велиган.

◆ 22 жовтня у місті Тернополі, у церкві, що на вул. Довженка (пастор Ярослав М'ягкота), відбулося урочисте богослужіння, присвячене рукопокладенню двох братів на пасторське служіння і п'ятих братів на дияконське служіння. У той же день М.С. Паночко взяв участь у служінні в церкві, що на вул. Квітовій, пастор якої Володимир Терещенко.

◆ 24 жовтня канцелярію Союзу відвідав суперінтендант Асамблеї Бога Англії Пол Вівер. Розмова велася про ширшу співпрацю між двома союзами.

◆ 27 жовтня голова Союзу М.С. Паночко з єпископом А.І. Безкровним відвідав церкву у місті Краснодоні, пастор якої старший пресвітер церков Луганської області І.С. Юрчишин. Було проведено засідання братської ради, після якого було рукопокладення братів на пасторське служіння. Зазначено, що є пози-

тивні зрушення у житті церков на Луганщині, де сьогодні працюють 17 церков.

◆ 28 жовтня 2000 року М.С. Паночко взяв участь у відкритті дому молитви у місті Горлівка Донецької області. На святковому богослужінні було рукопокладено на пресвітерське служіння брата М.В. Ореф'єва.

◆ 28 жовтня голова Союзу М.С. Паночко з єпископом церков Донецької області А.І. Безкровним відвідав церкву ХВЕ міста Слав'янська. Це одна з найстаріших церков нашого братства (пастор В.Г. Соловійов). Гості також оглянули навчальний комплекс.

◆ 28 жовтня у місті Дніпродзержинську Дніпропетровської області відбулася конференція вчителів недільних шкіл області. Конференцію проводили завідділом НШ Дніпропетровщини Л.С. Сопілкіна, завідділом НШ ВСЦХВЕП Л.Ф. Оницьук.

◆ З 30 жовтня до 1 листопада в приміщенні канцелярії ВСЦ ХВЕП проходив семінар для інструкторів НШ та завідді-

лами НШ областей України.

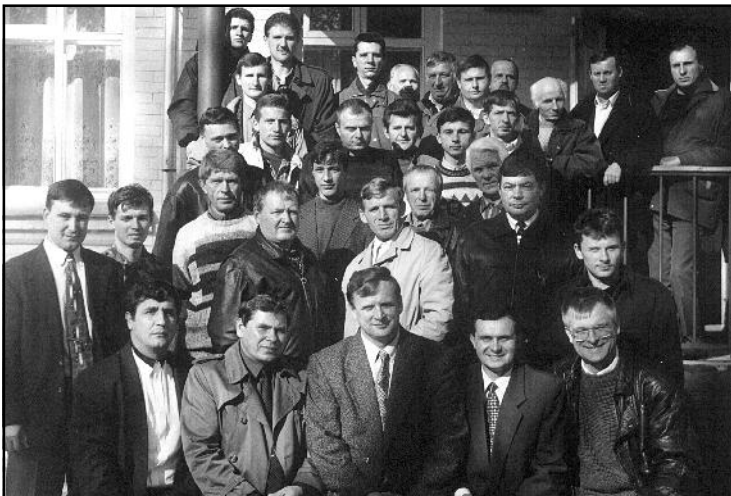
◆ 11 листопада відбулася звітна конференція служителів церков ХВЕ Чернігівської області.

◆ 14 листопада відбулося Правління ВСЦ ХВЕП, а 15 листопада — засідання комітету ВСЦ ХВЕП.

◆ 18 листопада відбулися звітні конференції в Одеському, Сумському та Житомирському обласних об'єднаннях церков.

◆ 25 листопада в місті Рівному, в церкві Святої Трійці, відбулася конференція вчителів недільних шкіл Рівненщини. Конференцію організувала «Місія без кордонів». На конференції виступили завідділом НШ ВСЦ ХВЕП Л. Оницьук, ректор Біблійного інституту церков ЄХВ М. Ілляк, вчитель ВСЦ ХВЕП С. Манелюк, заступник голови ВСЦ ХВЕП М. Синюк.

◆ 25 листопада у м. Львові відбулася річна звітна конференція церков ХВЕ Львівщини, на якій був присутній голова ВСЦ ХВЕ М.С. Паночко. Зі звітом виступив старший пресвітер обласного об'єднання Р.І. Ляховський. Вчитель Всеукраїнського об'єднання церков ХВЕ Анатолій Кліновський прочитав для учасників конференції реферат на тему «Стилі та методи управління».

тей — євангелістів із західних областей нашої країни). Розпочав конференцію єпископ церков області Степан Павлусь. Він висловив впевненість в тім, що Бог відроджує Полтавщину, а для успіху в цьому потрібні сильні служителі. Отже, конференція була спрямована на те, щоб донести присутнім братам основні ази євангельської науки про те, яким повинен бути проповідник, працівник на ниві Божій, якою повинна бути проповідь.

Для викладу цих основ був запрошений Анатолій Кліновський, пастор церкви міста Борислава Львівської області, директор Львівського біблійного інституту, а віднедавна — офіційно запрошений керівництвом Союзу ХВЕ — вчитель Слова Божого в Україні. Заняття з братами пройшли за стислим графіком — по 6-8 годин Анатолій Іванович не відходив від кафедри. Незважаючи на довгі заняття, на годинник ніхто не поглядав, бо всім було дуже цікаво. На початку викладу брат Кліновський зазначив, що зараз настав час, щоб кожний проповідник мав об'рунтовану віру, глибокий запас знань, духовне бачення, відкриття. Для цього потрібно постійно віддавати свій час для того, щоб серйозно вивчати основи Євангелії.

Подібна конференція відбулася вперше, але всі погодилися, що це лише початок, зокрема А.І. Кліновський виявив бажання ще відвідати Полтавщину.

Г. Андросов

Привид атеїзму бродить по Європі

Християни Великобританії та Німеччини схвилювані тим, що суспільства обох цих країн стають більш «атеїстичними». Архієпископ Кентерберійський Джордж Кері, духовний лідер церкви Англії, нещодавно заявив, що британське суспільство стало суспільством атеїстичним, члени якого прагнуть здобути не релігію, а «ліки, які б забезпечили їм вічне життя».

В британському суспільстві переважає «мовчазний атеїзм», вважає д-р Кері, думки англійців поглинуті сімейним щастям, власним благополуччям та успіхом, злободенними проблемами. «Все робить думки про вічність зовсім недоцільними», — з тривогою говорить примас Церкви Англії.

«В останній час, — продовжив англійський першоієрарх в своїй проповіді в соборі святого Германа на острові Мен, — постійно зростає кількість людей, які втрачають віру у вічне життя і намагаються за допомогою медицини будь-якими методами відтягнути момент смерті. Раніше людина, якій ставало важко, спішила розділити свої труднощі та проблеми з сусідами, старшими родичами, священиком. Сьогодні люди рвуться до своїх лікарів, буквально засипаючи їх вимогами виписати ліки від можливих хвороб. Практично всі особистісні проблеми перетворилися в свідомості сучасної

людини в захворювання, які можна вилікувати за допомогою сучасної медицини».

Заяви архієпископа прозвучали на фоні постійного зниження відвідування недільних богослужінь в храмах Англії. Д-р Кері, який займає Кентерберійську кафедру з 1991 року, часто виступає, викриваючи сучасні тенденції в суспільстві, повторюючи при цьому, що він не хотів би ввійти в історію як архієпископ, «який доглядає за Церквою, що помирає».

Серйозну стурбованість в зв'язку з тим, що батьківщина Мартіна Лютера «наповнена атеїстами», висловило минулого місяця німецьке євангелічне агентство IDEA. Через 10 років після об'єднання Німеччини, яке відбулося 3 жовтня 1990 року, більшість німців «далекі від Бога», вважає агентство. Хоча християнські общини обох Німеччин відіграли велику роль в падінні комунізму та об'єднанні країни, сьогодні у них немає приводу для «духовної радості», продовжують німецькі євангеліки. Хоча формально більше половини жителів Федеративної республіки відносять себе або до католиків, або до протестантів, лише 25% німців є членами конкретних церковних общин і лише 8% регулярно відвідують богослужіння.

Благовіст-інфо

**Безумний говорить у
серці своїм:
нема Бога!
Пс. 13:1**

Росія прагне в Європу. Тому не хоче відставати від неї

Група молодих жителів Орла стала засновником нової громадської організації — Товариство атеїстів Орловщини. Як повідомляє інтернет-журнал «Православ'я-2000», поки товариство нечислене — близько 30 чоловік — і складається в основному із молодих викладачів і студентів.

За словами голови виконкому, в обов'язки якого входить керівництво товариством — студента 4 курсу Орловського технічного університету Сергія Маркова, велика кількість людей симпатизує атеїстам і готова ввійти у їхні ряди.

Як відмітив Сергій Марков, мета товариства — «це боротьба з релігійним клерикалізмом в усіх його формах і проявах, який має тенденцію поширюватися на всій території області, обстоювання принципу світської держави, який закладений Конституцією Російської федерації, пропаганда наукового атеїстичного світогляду.

Нове — це добре забуте старе

У травні 1932 року Й.В. Сталін підписав декрет, що проголошував «безбожну п'ятирічку», яка поставила мета: до 1 травня 1937 року «им'я бога должно быть забыто на территории страны».

«Безбожна п'ятирічка» безбожно провалилася. Але які непоправні збитки вона встигла нанести країні! Руйнувалися і плюндрувалися храми, витопувалося духовне життя, був організований дитячий рух «Юний безбожник», християнські заповіді і сама віра піддавалися нарузі... Сьогоднішнє безвір'я, бездуховність, цинізм, падіння моралі — це бур'ян, що виріс на пустирі «безбожної п'ятирічки».

Ще вище!

І невеличкий пагорок на рівній гладі зеленого оксамиту трави на галявині біля узлісся — теж Висота! Тут кущик сунічок скромно нахилив свої ніжні білі квіточки. На їх пелюстки небесна благодать опустилася краплинками перлистої роси. Ось перші промені сонця ковзнули по землі, і маленькі сонечка сяючими розсипами заіскрилися в прозорих чистих кульках, відображаючи велич і блиск небесного світила. Зігріта променем небесної любові, скуштувала квіточка благодатної роси, і ніжні ненав'язливі пахощі нектару розчинилися у повітрі. Потім дивишся, а під різьбленими листочками, немов яскраві зірочки, загорілись ягоди, зашарілися, наливаючись цілющим соком, що ввібрав у себе енергію сонця.

Є ще пагорби з прекрасними тінистими садами. Розкішні зелені виноградники до самих вершин покривають їхні схили. Крупні, стиглі, налиті ароматним вином грона прикрашають їх.

Є гори із запашними ароматами альпійських луків. І є вершини вище хмар, вище від земної буденщини. Синь небес обіймає їх. В проміннях сонячного світла вершини ці іскряться сліпучою чистотою свого вбрання. Лишень польоту могутніх орлів з великим розмахом потужних крил доступні ці висоти.

А ще вище — Божественна атмосфера, де немає межі в пізнанні повноти Його одкровенень. І тільки Вічність промінням Неприступного Світла освітить, що є широта і довгота, і глибина.

«Ще вище! — це девіз поезії і музики. Вони безперервно виспівують хвалу, яка возноситься душею людини Вічності та Небесам», — писав композитор Ф. Ліст.

Поезія! Це не просто акуратно, рівними стовпчиками написані рядочки з римованими закінченнями. Поезія — це стан душі.

Не шукай, поете, механічних рим, синтетичних строф, монотонних, розмірено-правильних ритмів. Зачерпни з джерела Буття, схилися біля потоку вод Божественного дару, що тече з незміряних вершин, потоку, з якого беруть силу для життя і прекрасні квіти альпійських луків, і виноградна лоза на схилі гори, і дерево з нев'яжучими листочками, і скромна квіточка, що розцвіла побіля підніжжя. Зачерпни з джерела Живої Води.

Зачерпни. І з засмученого серця твого полетиться пісня, подібна до Мойсеєвої, яка, немов дрібний благодатний дощик, напоїть живильною вологою ніжну молоду зелень, немов злива, освіжаючи все довкола, змиє пил з витоптаної трави...

Зачерпни. І з глибини душі молитва твоя, як фіміам, радісним акордом хвали полине до небес. Вище до Небес...

Ще вище! — це твій девіз, поете.

Олександр Монтик

«Перше ніж гори народжені,
і поки Ти витворив землю та світ,
від віку й до віку — Ти Бог!»

Псалом 90:2